

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 774 ²	Μεγάλῃ Παρασκευῇ πρῶτῃ 6 Ἀπριλίου 2018 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν» (Ματθ. 27,25)

Δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, νὰ μένη ἀδιάφορος μπροστὰ στὰ πάθη τοῦ Κυρίου. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει στὸν κόσμον πόνος, μαρτύριο καὶ θάνατος, στὴν καρδιὰ κάθε ἀνθρώπου θὰ παίζεται μυστικὸ σαιξπήρειο δράμα. Ἀλλὰ εἶνε μικρὰ τὰ δράματα τῶν ἀνθρώπων μπροστὰ στὸ **θεῖο δράμα**, τὸ ὁποῖο χαρίζει τὴ λύτρωσι.

Τὸ τονίζω. Ἐξω ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο, ποὺ προσκυνοῦμε σήμερα, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἢ κωμωδία ἢ τραγωδία. **Ἡ λύσις τοῦ δράματος** εἶνε μόνο ὁ Ἐσταυρωμένος.

Ποιά γλῶσσα θὰ μπορέση νὰ περιγράψῃ τὸ θεῖο δράμα; Ταπεινοὶ ἐμεῖς δοῦλοι τοῦ Ὑψίστου, σκουλήκια ποὺ σέρνονται ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου, θὰ ἐπιχειρήσουμε ν' ἀνασύρουμε **μιὰ πτυχή** τοῦ θείου δράματος.

***

Νοερῶς, ἀγαπητοί μου, βρισκόμαστε στὰ Ἱεροσόλυμα, **ἐξω ἀπὸ τὸ πραιτώριο** τοῦ Πιλάτου.

Πρὶν ἀκόμη ξημερώση, βγῆκαν ἀπὸ τὶς τρύπες τοὺς φίδια φαρμακερά, θηρία καὶ λύκοι· εἶνε οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ φαρισαῖοι καὶ ὁ ὄχλος. Σείεται ἡ πόλις. **Ζητοῦν τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀθωότητά του.** Μέσα του μιλάει τὸ ῥωμαϊκὸ δίκαιο. Εἶχε ἐρευνησῆ, καὶ τὸ συμπέρασμα ἦτο ἀθωωτικόν· «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὕρισκω ἐν αὐτῷ» (Ἰω. 18,38). Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ γαλήνιο, ἡ στάσι του ὑπέροχη, ἡ πραότητα τοῦ χαρακτήρος του μεγαλειώδης, ἡ ἀκτινοβολία τῆς προσωπικότητός του ἀνεπανάληπτη, ἡ σιωπὴ του ἀποκαλυπτική. Δὲν ἐλάλησε ὁ Ἰησοῦς ὅπως ὁ φλύαρος Σωκράτης στὸ δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ προσπαθοῦσε μὲ τὴ θαυμάσια Ἀπολογία του νὰ πείσῃ τοὺς δικαστὰς ὅτι εἶνε ἀθῶος.

Θαύμαζε ὁ ἡγεμὼν γιὰ τὴν **σιωπὴ** τοῦ Ἰησοῦ. Θαύμασε δὲ ἀκόμη περισσότερο ὅταν ἡ

σύζυγός του, ἡ **Κλαυδία Πρόκλα**, τοῦ ἔστειλε μήνυμα· «Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθ. 27,19).

Πάλη ἔγινε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Πιλάτου. Κάμπτεται ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ ὑπογράφει τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ. Φοβήθηκε τὶς ἀπειλές. Ἀλλὰ πρὶν ὑπογράψῃ, «**λάβων ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου λέγων· Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε**» (ἔ.ἀ. 27,24).

Πιλάτε, τί κάνεις; Παίζεις μὲ τὴ συνείδησί σου; Μὰ ἦταν δυνατόν πλένοντας τὰ χεῖρα νὰ ἀθωωθῆς ἀπὸ τὸ **ἐγκλημα** αὐτό; Ὁχι τὸ νερὸ τῆς λεκάνης ἀλλὰ ὅλα τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν καὶ λιμνῶν δὲν μποροῦν νὰ τὸ ξεπλύνουν.

Καὶ ὁ **λαός**, ποὺ βλέπει αὐτὴ τὴ σκηνή, σὰν σκυλιὰ λυσσασμένα ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸ ἀφεντικὸ τους καὶ τὸ δαγκώνουν, φώναξε· «**Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν**» (ἔ.ἀ. 27,25). Μὴ σὲ νοιάζει, Πιλάτε, μὴν ταραζέσαι· ἐμεῖς εἴμαστε ὑπεύθυνοι γι' αὐτό· τὸ αἷμα του ἄς βαρύνῃ ἐμᾶς καὶ τὰ παιδιὰ μας.

***

Καταράστηκαν τὸν ἑαυτό τους, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡ κατάρα ἔπιασε ὅσο ποτέ ἄλλοτε. **Τὸ ἐγκλημα τοῦ Γολγοθᾶ δὲν ἔμεινε ἀτιμώρητο.** ✓ **Ὁ Ἰούδας**, ὁ κυριώτερος ἔνοχος, σὲ στιγμὴ ἀνανήψεως φώναξε· «**Ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῶον. ...Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγατο**», αυτοκτόνησε (ἔ.ἀ. 27,4-5). Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα. ✓ **Ὁ Ἡρώδης** ὁ τετράρχης τῆς Γαλιλαίας, ποὺ ἐνέπαιξε τὸ Χριστὸ φορώντας του περιπαικτικὴ χλαμύδα, ἐκθρονίστηκε τὸ ἐπόμενο ἔτος. ✓ **Ὁ Πόντιος Πιλάτος** δὲν εἶχε καλύτερο τέλος. Παρέμεινε ἕνα - δυὸ χρόνια ὡς ἡγεμὼν, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ συκοφαντίες καὶ διαβολές τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του, ἐξωρί-

στηκε στην Έλβετία, στα Άπέννινα ὄρη. Καί μιὰ μέρα, διαφεύγοντας τὴν προσοχὴ τῆς ἀγίας του γυναίκας, ἀνέβηκε σ' ἓνα βράχο, ἔπρεσε μέσα σὲ μιὰ λίμνη καὶ αὐτοκτόνησε.

√ Οἱ ἀρχιερεῖς, ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, οἱ ἄσπονδοὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, εἶχαν ἐπίσης ἄθλιο τέλος. Ὁ Ἄννας κατακομματιάστηκε καὶ ὁ Καϊάφας πέθανε στὴν ἐξορία.

√ Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἱεροσολύμων κατεσφάγησαν καὶ τὰ πτώματά τους γέμισαν τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος.

√ Ὁ δὲ λαός, ποῦ ὅταν ὁ Πιλᾶτος ρώτησε «Τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω;» ἀπήντησε «Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα» (Ἰω. 19,15), τιμωρήθηκε. Τὸν Καίσαρα ἤθελαν. Καὶ ὁ Καίσαρ τὸ 70 μ.Χ., σαράντα χρόνια μετὰ τὴ Σταύρωσι, πολιόρκησε τὰ Ἱεροσόλυμα τόσο στενά, ὥστε ἔπρεσε πείνα φοβερή. Λέει ἡ ἱστορία, ὅτι τότε μιὰ γυναίκα στὰ Ἱεροσόλυμα ἔσφαξε τὸ ἀγοράκι της, τὸ ἔψησε καὶ τὸ ἔφαγε! Μπήκαν μέσα οἱ λεγεῶνες τοῦ Τίτου, ἔσφαξαν τοὺς ἱερεῖς, ἔβαλαν φωτιά στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Ἰσοπέδωσαν τὰ πάντα. Πέρασαν μὲ ἀλέτρι τὸ ἔδαφος. Ὁ Τίτος διέταξε **γενικὴ σφαγή**. Τοὺς σταύρωνε ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες! Τελείωσαν τὰ ξύλα, καὶ τότε μόνο σταμάτησε. 1.600.000 πτώματα ἦταν οἱ σκοτωμένοι κ' ἐκεῖνοι ποὺ πέθαναν ἀπὸ τὴν πείνα. Πρωτοφανὴς καταστροφή. Καὶ 67.000, ποὺ ἔμειναν, **τοὺς πούλησαν** στὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀλεξανδρείας σὲ ἐξευτελιστικὴ τιμὴ. Ὁ Ἰούδας ἐπούλησε τὸ Χριστὸ ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων· οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς πουλοῦσαν ἀντὶ ἐνὸς δηναρίου, ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

«Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν». Μερικοὶ ζητοῦν ἀποδείξεις, ἂν τὸ **Εὐαγγέλιο εἶνε ἀληθινό**. Κ' ἐγὼ τοὺς ἀπαντῶ· Καὶ μόνο ἡ Ἑβραϊκὴ φυλὴ φτάνει ν' ἀποδείξει, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἕκατὸ τοῖς ἕκατὸ ἀληθινό· εἶνε μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀληθείας του.

***

Ἀλλά, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε μόνο οἱ Ἑβραῖοι **ἔνοχοι** τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Γολγοθᾶ· εἴμαστε κ' **ἐμεῖς**, εἶνε καὶ **ὅλος ὁ κόσμος**.

Ἀπὸ τότε ποῦ σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες. Ἄν μὲ ρωτήσετε, **σὲ ποιὸν αἰῶνα χύθηκε τὸ περισσότερο ἄδικο αἷμα**, ἀδιστάκτως θὰ σᾶς ἀπαντήσω· **στὸν εἰκοστό**. Ὁ εἰκοστὸς αἰῶνας, ὁ αἰῶνας τῶν πυραύλων καὶ τῆς ἐπιστήμης, εἶνε ὁ πλέον ἐγκληματικός.

Ἀμφιβάλλετε; Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὰ **ἐγκλήματα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος**; Δύο - τρία θὰ πῶ. √ Στὴν ἀρχὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἓνα ἑκατομμύριο (1.000.000) ἀθῶοι **Ἀρμένιοι**, ἄκακα ἄρνια, ἐσφάγησαν ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῶν Τούρ-

κων. Ἀλλὰ «*τὸ αἷμα αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα αὐτῶν*».

√ Θέλετε ἄλλο ἐγκλημα; ἐνάμισυ ἑκατομμύριο (1.500.000) **Ἕλληνες** ἐσφάγησαν ἐπίσης ἀπὸ τὴν μάχαιρα τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ λαοῦ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ κανεὶς ἀπὸ τὴ Δύσι δὲν συγκινήθηκε. Ἀκόμα τὰ κόκκαλά τους εἶνε σκορπισμένα ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα μέχρι τὴ Σμύρνη καὶ σ' ὅλη τὴ Μικρὰ Ἀσία.

√ Θέλετε ἄλλο ἐγκλημα; **Ὁ Πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος**. Ὡ Θεέ μου, πόσοι νέοι φονεύθηκαν! «*Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι*» (Μ. Παρασκ. ὁρθρ. ἀντίφ. γ). Δὲν πρόλαβε νὰ περάση ὁ Πρῶτος καὶ ἦρθε ὁ **Δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος**. 2.500.000 Ἑβραῖοι κἀκαν σὰν λαμπάδες μέσα στὰ κρεματόρια καὶ τοὺς κλιβάνους τοῦ Χίτλερ. «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*».

Τὸ αἷμα τῶν ἑκατομμυρίων θυμάτων σείει τὴν Εὐρώπη. Θὰ τὴν σείη ἕκατὸ χρόνια, καὶ τὴν **Τουρκία** ἀκόμη περισσότερο. Θέλετε ἀπόδειξι; Ὁ περιβόητος **Μεντερές**, Τοῦρκος πολιτικός, ἦταν 20 χρονῶν παιδὶ ὅταν στὸ Ἀιδίνιο ἔκοψε τὶς γλώσσες 300 Ἑλλήνων προσκόπων. Τὸ τέλος του ποιό ἦταν; «*Ἀπελθὼν ἀπήγγεστο*» (Ματθ. 27,5)· ἀπαγχονίστηκε, κρεμάστηκε.

Ἐπάρχει Θεός, **ὑπάρχει δικαιοσύνη**. Οἱ ἐγκληματίες θὰ πληρώσουν μὲ τόκο καὶ ἐπιτόκιο γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους. Ἐπάρχει Ἐσταυρωμένος, ὁ ὁποῖος εἶνε μὲν μακρόθυμος, ἀλλὰ **ἔρχεται καὶ ἡ στιγμή τῆς πληρωμῆς**.

***

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, **μᾶς καλεῖ** καὶ διὰ συμφορῶν καὶ θεομηνιῶν, διὰ σεισμῶν καὶ ἄλλων φαινομένων **νὰ μετανοήσουμε**, προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ Τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, ὁ Ἄρμαγεδὼν τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 16,16).

Σήμερα, Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ποιός ξέρει σὲ πόσα σημεῖα τῆς Γῆς γίνεται ἀκόμη πόλεμος, πέφτουν βόμβες καὶ σκοτώνονται ἀθῶοι ἄνθρωποι ποὺ ἀμύνονται γιὰ τὴν ἐλευθερία τους! **Τέτοια ἅγια μέρα χύνεται αἷμα**. Καὶ γιὰ τοὺς δημίους λοιπὸν ὅλων αὐτῶν τῶν θυμάτων μπορεῖ νὰ λεχθῇ· «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*».

Τί ὑπολείπεται; Ὅσοι ἔχετε καρδιά, ὅσοι ἔχετε αἴσθημα, ὅσοι δὲν γίνετε ἀκόμη πέτρες καὶ βράχοι, γονατίστε καὶ παρακαλέστε τὸν Κύριο γιὰ ὅλους ὅσοι ἐσφάγησαν σὰν ἀθῶα ἄρνια· Ὁ Θεὸς **ν' ἀναπαύσῃ αὐτούς, ἐμᾶς δὲ νὰ παραλάβῃ ἐν μετάνοιᾳ** εἰλικρινεῖ λέγοντας· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 777 ²	Παρασκευὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 13 Ἀπριλίου 2018 (2001)	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐσορτάζει τὴν **ἐορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς**. Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἀνήκει στὶς λεγόμενες κινητὲς ἐορτὲς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Κινητὲς λέγονται οἱ **ἐορτὲς** τοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου, ποὺ ἔχουν ὡς κέντρο τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Τὸ Τριῶδιο (10 ἐβδομάδες, δηλαδὴ 70 ἡμέρες) προηγεῖται τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, τὸ δὲ Πεντηκοστάριο (7 ἐβδομάδες, δηλαδὴ 50 ἡμέρες) ἀκολουθεῖ. Οἱ ἐορτὲς αὐτὲς ὀνομάζονται **κινητὲς**, γιατί δὲν ἔχουν σταθερὴ ἡμερομηνία, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὶς ἄλλες ἐορτὲς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ποὺ ἔχουν σταθερὴ ἡμερομηνία καὶ λέγονται **ἀκίνητες**. Τῶν κινητῶν ἐορτῶν ἡ ἡμερομηνία κάθε χρόνο ἀλλάζει, γιατί ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία τοῦ Πάσχα. Ὅταν τὸ Πάσχα εἶνε πρῶιμο, ἔρχονται καὶ αὐτὲς ἐνωρίτερα, ὅταν τὸ Πάσχα εἶνε ὄσιμο αὐτὲς ἔρχονται ἀργότερα.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐορτάζεται τὴν **Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου**, δηλαδὴ τὴν ἐβδομάδα ποὺ ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα. Μετὰ τὴν Ἀνάστασι εἶνε ἡ πρώτη ἐορτὴ τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἐορτάζεται τὴν ὠραία ἐποχὴ τῆς ἀνοίξεως μέσα στὸ κλίμα τῆς πασχαλινῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ εἶνε μία ἐορτὴ **πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας**. Δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὴ ζωὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅπως οἱ ἄλλες γνωστὲς θεομητορικὲς ἐορτὲς, λόγου χάριν τὰ Εἰσόδια, ὁ Εὐαγγελισμὸς ἢ ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἔχει σχέση μετὰ τὶς θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις τῆς Παναγίας πρὸς σωτηρίαν δυστυχῶν καὶ ταλαιπώρων ἀνθρώπων ποὺ τὴν ἐπικαλέσθηκαν μετὰ πίστι. Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ **θαύματα**, ποὺ ἔκανε ἡ Παναγία σὲ ἓνα ὠρισμένο ναὸ τῆς στὸν τόπο ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὴ συγκίνησι κάθε Ἑλληνας.

Στὴν ὁμιλία αὐτὴ θὰ ποῦμε λίγα λόγια γύρω ἀπὸ τὸ **ἱστορικὸ τῆς ἐορτῆς**.

* * *

Ἀπὸ ποῦ ἔχει τὴν ἀρχὴ τῆς ἡ ἐορτῆ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς;

Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ, ἀγαπητοί μου, ἄρχισε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ **μία λεπτομέρεια**, μία ἀσήμαντη θὰ ἔλεγε κανεὶς λεπτομέρεια. Ὅλα τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τὰ γεγονότα τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς, ἀν ἐξετάσουμε, θὰ βροῦμε νὰ προέρχονται ὅλα ἀπὸ κάποια λεπτομέρεια. Ὁρισμένες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας, τοῦ ἔθνους μας, τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα. Ποιὰ εἶνε ἡ λεπτομέρεια, ἀπὸ ὅπου ἀρχίζει ἡ ἐορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς;

Πρὶν ἀπὸ 1500 περίπου χρόνια σὲ κάποια ἐξοχὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κάπου ἐκεῖ σ' ἓναν ἔρημο δρόμο, **ἓνας δυστυχισμένος** ἄνθρωπος **φώναζε «βοήθεια!»**. Κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε, καμμία σημασία δὲν τοῦ ἔδιναν στὸν ἔρημο ἐκεῖνο τόπο. Πέρασε ὅμως ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἓνας ἄνθρωπος σπλαχνικός, ποὺ εἶχε **καρδιὰ μὲ ἀγάπη**. Ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ δυστυχισμένου, ποὺ ζητοῦσε βοήθεια, καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅσο μπορούσε. Τὸν βρῆκε σὲ ἐλεεινὴ κατάσταση.

Ἦταν **τυφλὸς** καὶ ἔμενε ἐκεῖ. Κάποιος τὸν εἶχε πετάξει στὸν ἔρημο ἐκεῖνο τόπο καὶ τὸν εἶχε ἀφήσει ἄσπλαχνα μόνο του. Ὁ τυφλὸς εἶχε μέρες νηστικός, πεινασμένος καὶ διψασμένος. Ὁ εὔσπλαχνος ἄνθρωπος, ποὺ τὸν βρῆκε, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν χειραγώγησε. Ὁ τυφλὸς τοῦ λέει:

– Ἔχω μέρες νὰ πιῶ νερό· σὲ παρακαλῶ, **νεράκι θέλω**.

Ἐκεῖνος ἔψαξε. Μπῆκε σ' ἓνα δάσος. Προ-

χώρησε για να βρῆ πηγή. Δὲν βρῆκε. Τότε ἀκούει μιὰ φωνή, **μιὰ μυστηριώδη φωνή**:

–Δὲν χρειάζεται ν’ ἀγωνιάς. **Τὸ νερὸ εἶνε κοντά**. Προχώρα καὶ θὰ τὸ βρῆς.

Προχωρεῖ ἀρκετὸ διάστημα μέσα στὸ δάσος, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν βρῆκε καθόλου νερό. Ἀκούει ξανά τὴ φωνή:

–Μὴν ἀπογοητεύεσαι. Προχώρα καὶ θὰ τὸ βρῆς.

Προχώρησε λίγο ἀκόμα μέσα στὸ δάσος. Καὶ τότε ἐκεῖ **βρίσκει ἓνα γάργαρο δροσερὸ νερό**. Ἔδωσε στὸ διψασμένο νὰ πιῆ. Ὁ τυφλὸς ἤπιε καὶ εὐφράνθηκε.

Τότε ἄκουσε πάλι τὴ φωνή:

–**Πλύνε του τὰ μάτια**, λέει, πού εἶνε τυφλά, καὶ τότε θὰ μάθης ἀμέσως, ποιά εἶμαι ἐγώ, πού κατοικῶ ἐδῶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Πράγματι τοῦ ἔπλυνε τὰ τυφλὰ μάτια, καὶ **ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς του**, ἔγινε ἀμέσως καλὰ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Παναγίας, πού φανέρωσε ἔτσι τὴν ζωοδόχο πηγή της.

Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους. Ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι πέρα τῆς ὕλης συμβαίνουν γεγονότα τεράστια, τὰ ὁποῖα ἐμεῖς ὀνομάζουμε **θαύματα**, οἱ δὲ ἄλλοι τὰ ἐμπαίζουν καὶ τὰ κοροϊδεύουν. Ἄλλ’ ἐμεῖς πιστεύουμε στὰ θαύματα τὰ ὁποῖα ἔκανε ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία.

Μετὰ λοιπὸν τί ἔγινε; **Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ εὐσπλαχνὸς ἄνθρωπος**; Μιὰ λεπτομέρεια δὲν εἶνε αὐτὴ τῆς ζωῆς; Ἄλλ’ ἀκούστε τὴ συνέχεια.

Αὐτὸς πού ἔκανε τὴν ἀγαθὴ αὐτὴ πράξι ἦταν ἓνας ἄγνωστος καὶ ἄσημος στὴ Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. Μικρὸς, τιποτένιος, ἀσήμαντος ἄνθρωπος, πού κανεὶς δὲν τὸν ἤξερε καὶ κανεὶς δὲν ἔκανε λόγο γι’ αὐτὸν στὰ σαλόνια τῆς Κωνσταντινουπόλεως οὔτε πουθενὰ ἄλλου. Ἦταν ἓνας ταπεινὸς ἄνθρωπος **μακέλλης** στὸ ἐπάγγελμα, δηλαδὴ κρεοπώλης. Ἦταν ὁ Λέων. Ποιὸς Λέων; **Ὁ μετέπειτα αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Α΄ ὁ Θραξ, ὁ λεγόμενος καὶ Μακέλλης** (457-474 μ.Χ.). Ὅσοι διαβάζουν ἱστορία ξέρουν, ὅτι αὐτὸς ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους βασιλεῖς, γιατί κατετρόπωσε τοὺς Γότθους. Ἦταν ἀγαθὸς καὶ πρᾶος.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ταπεινὸ καὶ φιλεύσπλαχνο ἄνθρωπο, **ἡ θεία πρόνοια** τὸν πῆρε ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ κρεοπώλου καὶ τὸν ἔκανε αὐτοκράτορα τῆς μεγαλύτερης αὐτοκρατορίας τοῦ τότε κόσμου, τοῦ Βυζαντίου, πού ὡς φάρος ἐπὶ χίλια χρόνια,

εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων, φωταγώγησε ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Λέων, ὅταν ἔγινε αὐτοκράτωρ, δὲν λησμόνησε τὸ περιστατικὸ αὐτό. Ουμῆθηκε τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ τῆς ζωῆς του, ἔσπευσε στὸν τόπο ἐκεῖνο καὶ οἰκοδόμησε ἐκεῖ **μὲγαλο ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου**. Καὶ κάτω, στὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ἀνέβλυζε γάργαρο καὶ κρυστάλλινο νερό, τὸ ὁποῖο ἦταν θαυματουργό.

Στὸν τόπο αὐτό, πού λέγεται **Μπαλουκλί**, ἔρχονταν χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπ’ ὅλα τὰ μέρη τῆς αὐτοκρατορίας. Καὶ εἶνε γεγονός, δὲν εἶνε ψέματα, ὅτι ἡ πηγή αὐτὴ **ἔκανε μεγάλα καὶ σπουδαῖα θαύματα**. Ἄγιασμένο νερὸ βγαίνει ἀπὸ τὴ γῆ καὶ θαυματουργεῖ. Ἀκόμη καὶ Τοῦρκοι καὶ Τουρκάλες πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία αὐτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παίρνουν ἀγιασμένο νερὸ καὶ θεραπεύονται.

Ὁ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς γκρεμίστηκε ἐκ θεμελίων κατ’ ἐπανάληψιν καὶ **ἀνοικοδομήθηκε πάλι** ἀπὸ εὐσεβεῖς αὐτοκράτορες, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν ἔνδοξο αὐτοκράτορα **Ἰουστινιανό**. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἔχει ἱστορία, εἶνε ἱστορικός. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερα. Σὲ ὅσους ἐπισκέφθηκαν τὴν Κωνσταντινούπολι ὁ ναὸς αὐτὸς εἶνε γνωστὸς ὡς ὁ ναὸς τοῦ Μπαλουκλί, στὸν ὁποῖο πρὸ ἐτῶν, τὸ 1955, βέβηλοι Τοῦρκοι εἰσώρμησαν καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐκφράσω τί βεβηλώσεις ἔκαναν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἱστορικὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος **σῶζεται μέχρι καὶ σήμερα** καὶ συνδέεται μὲ τὴν ἱστορία τοῦ γένους μας.

* * *

Ἀδελφοί μου! Ὅπως στὸ Μπαλουκλί ἐορτάζουν τὴν ἡμέρα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ ὁ ναὸς ἐκεῖνος τῆς Θεοτόκου εἶνε πηγή θείων δωρεῶν, ἔτσι νὰ πιστεύουμε, ὅτι **καὶ κάθε ἐκκλησία** πού ἔχει ὀρθόδοξο παπᾶ καὶ λειτουργεῖ καὶ τελοῦνται τὰ ἅγια μυστήρια, **εἶνε μίᾳ ζωοδόχος πηγή**.

Στὴν Ἐκκλησία τρέχει τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο **τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Τὸ νερὸ αὐτὸ **ξεδιψᾷ**, σβῆνει τὴ μεταφυσικὴ δίψα τοῦ ἀνθρώπου.

Στὴν Ἐκκλησία ἐπίσης τρέχει τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο **τῆς θείας χάριτος**, πού πηγάζει ἀπὸ τὴν ὑπερτάτη θυσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ νερὸ αὐτὸ **θεραπεύει**, δίνει τὴν ὑγεία στὶς ἀνάπηρες καὶ τραυματισμένες ψυχές, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 967 ²	Μεγάλῃ Τετάρτῃ βράδῃ 4 Ἀπριλίου 2018 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτῃς
---	--	---

Περὶ τοῦ Ἰούδα

«*Ὡ τῆς τοῦ Ἰούδα ἀθλιότητος!*»
(αἶνοι Μ. Τετάρτης)

Κάθε ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ἔχει τὶς **Κθλίψεις** καὶ τὰ παθήματά του. Κανείς σ' αὐτὸ τὸν πλανήτῃ δὲν εἶνε ἀπείραστος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς λέει: «*Πολλὰ τὰ δεινὰ κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει*» (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 332-333)* πολλὰ τὰ φοβερά, φοβερώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλ' ὅλες τὶς ἀνθρώπινες θλίψεις τὶς ξεπερνοῦν τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶνε τὸ **δράμα τῶν δραμάτων**, πού συγκινεῖ ὅλες τὶς εὐγενεῖς ψυχὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Στὸ κάθε δράμα τῶν ἀρχαίων τραγικῶν, ὅπως θὰ γνωρίζετε, ὑπάρχει ἓνας **πρωταγωνιστής**, καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸν κινοῦνται τὰ ἄλλα πρόσωπα. Ἐδῶ, στὸ δράμα τῶν δραμάτων, κύριο πρόσωπο εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, καὶ γύρω του κινοῦνται πολλὰ ἄλλα πρόσωπα. Ἀπὸ αὐτὰ ἄλλα διάκεινται συμπαθῶς καὶ ἄλλα δυσμενῶς ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἂν πῆτε, ποῖο ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ δολιώτερο, ἀναμφισβητήτως εἶνε ὁ Ἰούδας. Οἱ ὑμνωδοὶ γιὰ κανένα ἄλλο δὲν ἐκφράζονται μὲ τόση αὐστηρότητα ὅπως γι' αὐτόν.

Ὁ Ἰούδας, ἀγαπητοί μου, ἀποτελεῖ ἓνα ἀπέραντο ζήτημα, ἓνα πρόβλημα ψυχολογικὸ, στὸ ὁποῖο προσπάθησαν καὶ προσπαθοῦν μέχρι σήμερα νὰ δώσουν ἀπάντησι ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, θεολόγοι, ποιηταί. Ποικίλες θεωρίες καὶ ὑποθέσεις ἀκούστηκαν. Στὸν αἰῶνα μας παρουσιάστηκαν –ἀπίστευτο, σημεῖο τῶν καιρῶν– ἀκόμα καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Ἰούδα, φίλοι τοῦ Ἰούδα! Καλὰ ἔκανε, λένε, ὁ Ἰούδας καὶ πρόδωσε τὸ Χριστό· γιατί ὁ Χριστὸς ἦταν ἀπλῶς λόγια καὶ θεωρία, δὲν τόλμησε ν' ἀνατρέψῃ τὸ καθεστῶς... Ἔτσι ἠρωποποίησαν τὸν Ἰούδα, σὲ κάποια πόλι τῆς Ἑρῶσις μάλιστα τοῦ ἔστησαν καὶ ἀνδριάντα.

Ἐγώ, ὄχι φανταστικῶς ἀλλὰ μὲ βάσι τὰ Εὐαγγέλια, θὰ δώσω **μιὰ σκιαγραφία** τοῦ Ἰούδα.

***

Δὲν μποροῦμε, ἀγαπητοί μου, ν' ἀρνηθοῦμε, ὅτι ὁ Ἰούδας στὰ πρῶτα του βήματα ἀκολούθησε τὸ Χριστὸ μὲ καλὴ διάθεσι. Πρέπει νὰ τονίσουμε, ὅτι ἔζησε σὲ περιβάλλον ἄριστο, στὸ κοινόβιο τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς ἀποστόλους, ὅπου δὲν ἀκουγόταν τὰ κατηραμένα λόγια «τὸ δικό μου» καὶ «τὸ δικό σου». Τὰ εἶχαν ὅλα κοινά, ὅπως σὲ μιὰ οἰκογένεια. Τὸ δὲ ταμεῖο, ὅπου συνέρρεαν οἱ συνδρομὲς εὐσεβῶν γυναικῶν γιὰ τὴ λιτὴ συντήρησί τους καὶ γιὰ ἐλεημοσύνες, τὸ κρατοῦσε αὐτός. **Ἐζήσε κοντὰ στὸ Χριστό**. Τὸν εἶδε, τὸν ἄκουσε, τὸν παρακολούθησε. Εἶδε τὴν ιδεώδη καὶ ἀνιδιοτελεῆ ζωὴ του. Ὁ Χριστὸς λεπτὰ δὲν ἔπιασε στὰ χέρια του, σπῖτι δικό του δὲν εἶχε, τεμάχιο γῆς δὲν ἀπέκτησε. Ἦταν τελείως ἀκτήμων. Ὅταν κάποιος εἶπε «Διδάσκαλε, θὰ σ' ἀκολουθήσω», ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε· «*Αἰ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει*» (Ματθ. 8,19-20). Ἄθάνата λόγια αὐτά.

Κοντὰ στὸ Χριστὸ λοιπὸν ἔζησε καὶ ὁ Ἰούδας. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς τὸ περιβάλλον δὲν ἐπηρεάζει τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ συνέβη κ' ἐδῶ. Τί ἔπαθε ὁ Ἰούδας; **Εἶχε ἀδυναμία στὸ χρῆμα**. Κρατοῦσε τὸ ταμεῖο. Ἀλλὰ τὸ ταμεῖο εἶνε πειρασμός. Γνώρισα ἐγὼ στὸ στρατὸ ἀξιωματικούς, πού δὲν ἤθελαν νὰ παραλάβουν οἰκονομικὴ διαχείρισι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, διότι ἔβλεπαν κίνδυνο. Καὶ ὁ Ἰούδας ἔπεσε στὸν κίνδυνο. Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ κἀνῃ μικροκλοπές. Δὲν εἶνε τίποτα, σοῦ λέει. Ἔτσι δημιούργησε δικό του πουγγί.

Τὸ ἤξερε ὁ Χριστὸς, καὶ κατ' ἐπανάληψιν τοῦ ἔκανε ὑπαινιγμούς. Τὸν ἄφηνε, μήπως

συναισθανθῆ τὸ ἐλάττωμά του καὶ μετανοήση. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν συνεκρατεῖτο (ἔτσι εἶνε τὰ ἐλαττώματα, ἐὰν δὲν τὰ προσέξουμε γίνονται ποταμοὶ καὶ καταρράκτες ποὺ παρασύρουν τὸν ἄνθρωπο). Καὶ ἔφτασε στὸ σημεῖο πλέον – τί νὰ κάνῃ· νὰ πωλήσῃ «τὸν Ἀτίμητον»! ἔτσι λένε οἱ ὕμνοι (ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.). Ὅλο τὸν κόσμον νὰ τοῦ ἔδιναν, ποτέ δὲν ἔπρεπε νὰ πουλήσῃ τὸ Χριστό, καὶ μάλιστα ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων, μικροῦ ποσοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο ἀγόραζαν τοὺς δούλους τότε.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἰούδας εἶνε παράδειγμα· παράδειγμα ὄχι πρὸς μίμησιν ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγήν. Νὰ φοβηθοῦμε τὸ πάθημα τοῦ Ἰούδα. Διότι μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει ἡ ἔλξις τοῦ χρυσίου. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος κάνει μιὰ παρατήρησι. Ὑπάρχει, λέει, ἔρωτας σωμάτων καὶ ἔρωτας χρημάτων. Αἰσχροὺς καὶ ὁ ἕνας ἄλλ' αἰσχρότερος ὁ ἄλλος. Διότι ἐκεῖνος ποὺ ἐλκύεται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ἐλκύεται τέλος πάντων ἀπὸ ἕνα ἔμψυχο ὄν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ποὺ ἐρωτεύεται τὸ χρῆμα ἐλκύεται ἀπὸ ἕνα ἄψυχο μέταλλο. Φοβερός ὁ ἔρωτας τῶν χρημάτων. Γι' αὐτὸ εἶνε χυδαῖες ψυχές οἱ φιλάργυροι. «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον...*», ἀκούσαμε ἀπόψε. Φιλάργυρε, σὲ περιμένει ἀγχόνη!...

* * *

Ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, καὶ σήμερα Ἰουδαίους. Ζῆ, δυστυχῶς, ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Καὶ ἔχει πολλοὺς ὀπαδοὺς καὶ θαυμαστάς. Ὑπάρχουν **φιλάργυροι**. Θέλετε παραδείγματα;

✓ Στὴ Θήβα ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἄνθρωποι μὲ δολλάρια πολλά (τὰ τριάκοντα ἀργύρια εἶνε σήμερα τὰ δολλάρια). Ἦταν **χιλιασταί**. Αὐτοὶ πῆγαν στοὺς χωρικοὺς καὶ μὲ πλούσιες προσφορὲς ἀγόρασαν οἰκόπεδα, μιὰ πολὺ μεγάλη ἔκτασι, γιὰ νὰ κτίσουν ἐκεῖ τὸ κέντρο τῆς χιλιαστικῆς προπαγάνδας, κέντρο ὄχι μόνο στὰ Βαλκάνια ἀλλὰ καὶ στὴν εὐρυτέρα περιοχὴ τῆς Ἀνατολῆς. Θὰ εἶνε αὐτὴ μιὰ ἄλλου εἴδους «βάσις», χειρότερη ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς· μὲ συνοικισμό γιὰ 3.000 ἀνθρώπους δικούς τους διωργανωμένους σὲ κοινόβιο, μὲ μεγάλα τυπογραφεῖα γιὰ νὰ τυπώνουν φυλλάδια καὶ νὰ τὰ σκορπίσουν παντοῦ γιὰ νὰ διαδώσουν τὸ μῖασμα. Καὶ δυστυχῶς τὸ κράτος τοὺς ἐπέτρεψε τὴν ἐγκατάστασι. Ἀλλὰ δὲν φταίει μόνο τὸ κράτος· φταίει καὶ ἡ φιλαργυρία τῶν γαιοκτημόνων, ποὺ ἐπούλησαν τὶς ἐκτάσεις, καὶ ἐμμέσως ξεπούλησαν τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας.

✓ Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Δὲν θὰ παύσω νὰ τονίζω, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα εἶνε οἱ **ἐκτρώσεις**. Μὲ τὴν ἐκτρωσι σκοτώνεις ἀνυπεράσπιστο ἄνθρωπο. Στὴ Γερμανία καὶ ἄλλοῦ ὑπάρχουν γιατροὶ ποὺ δὲν κάνουν ἐκτρώσεις, ὅσα καὶ ἂν τοὺς δώσης. Ἐδῶ ὅμως γιατροὶ θησαύρισαν ἀπὸ τὶς ἐκτρώσεις. Τὰ λεπτὰ γιὰ μιὰ ἐκτρωσι εἶνε σὰν τὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ὅποιος σκοτώνει παιδί, λέει ὁ Ντοστογιέφσκυ, σκοτώνει τὸ Χριστό. Δυστυχῶς ἡ βουλή, τὰ θυμάστε, ψήφισε νόμο ποὺ λέει, ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἐγκλημα ἡ ἐκτρωσις. «*Φριξὸν ἦλιε, στέναξον ἡ γῆ*» (ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.).

Ἴδου τὰ τριάκοντα ἀργύρια. «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον*». Φοβερὴ νόσος ἡ **φιλαργυρία**. Εἶνε ρίζα τοῦ καπιταλισμοῦ. Ὁ μὲν κομμουνισμὸς προῆλθε ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς κοινοκτημοσύνης, ὁ δὲ καπιταλισμὸς ἀπὸ ἔρωτα τοῦ πλοῦτου. Παρὰ τὴν ἀντίθεσί τους, στὸ βάθος συγγενεύουν αὐτὰ τὰ δυὸ ὡς πρὸς τὴ φιλαργυρία· τὸν ἴδιο θεὸ λατρεύουν, τὸ μαμωνᾶ.

* * *

Καὶ γεννᾶται, ἀγαπητοί μου, τὸ ἐρώτημα· **Ὑπάρχει φάρμακο κατὰ τῆς φιλαργυρίας**; Ὑπάρχει. Διστάζω ὅμως νὰ σᾶς τὸ πῶ. Διότι λίγο ἢ πολὺ στὶς καρδιὲς ὄλων, πλουσίων καὶ φτωχῶν, ὑπάρχει ὁ ἔρωτας τοῦ χρήματος καὶ κοροϊδεύουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Τί εἶπε λοιπὸν ὁ Χριστὸς σὲ κάποιον φιλάργυρο, ποὺ ζητοῦσε τὴ συμβουλή του; Τὸν κοίταξε, τὸν ψυχολόγησε ὁ Καρδιογνώστης, καὶ τοῦ λέει· «*Ὑπαγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς...*» (Ματθ. 19,21). Νὰ τὸ ἠρωϊκὸ φάρμακο.

Στὴν κοινωνία βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ ναδὶρ, τὴ φτώχεια τῶν πολλῶν, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ζενίθ, τὸν πλοῦτο τῶν ὀλίγων. Γιὰ φανταστῆτε αὐτοὶ οἱ λίγοι πλούσιοι, ἂν ἄκουγαν τὸ ῥῆμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἤθελαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴ τὴ συνταγὴ ἐναντίον τῆς φιλαργυρίας τους! Ἄν αὐτοὶ ἔπαιρναν τὴν **ἠρωϊκὴ ἀπόφασιν** «*Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς...*», κλείνω τὰ μάτια καὶ βλέπω τὴ Γῆ νὰ ἔχη γίνει παράδεισος. Βλέπετε, ἀγαπητοί μου, τί κοινωνικὰ διδάγματα, τί βάθος καὶ ὕψος ἔχει τὸ Εὐαγγέλιο;

Εὐχομαι, τὰ λόγια ποὺ σπέρνουμε μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυ στὶς ψυχές σας, νὰ μὴ μείνουν θεωρία καὶ οὐτοπία, ἀλλὰ νὰ γίνουν **πράξις καὶ ἐφαρμογή**, πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflou@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1060²

Μεγάλῃ Τρίτῃ βράδῳ
3 Ἀπριλίου 2018 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Οἶστρος ἀκολασίας»

«Οἶμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἶστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρωσ τῆς ἀμαρτίας» (Μ. Τετ. δοξ. ἀποστ. αἰν.)

Ἄπόψε, ἀγαπητοί μου, ἐξαιρετικὴ **συρροή Ἀέκκλησιάσματος**. Αἰτία τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς. Μερικοὶ μάλιστα κρατοῦν τὸ ρολόι, κι ὅσο περισσότερο διαρκέσῃ τὸ τροπάριο τόσο σπουδαιότερο θεωροῦν τὸν ψάλτη. Ἄλλὰ τὰ τροπάρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας δὲν ἔγιναν γιὰ καλλιτεχνικοὺς μόνο σκοπούς, γιὰ νὰ εὐχαριστοῦν τ' αὐτιά ὅπως ὁ ἦχος μιᾶς κιθάρας. Ὁχι. Κάθε τροπάριο εἶνε **ἓνα σύντομο κήρυγμα**, πού προσφέρεται ὄχι σὲ πεζὸ ἀλλὰ σὲ ποιητικὸ λόγο. Καὶ τὸ τροπάριο τῆς Κασσιανῆς εἶνε ὕψος ποιήσεως.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ λίγες λέξεις ἐπ' αὐτοῦ.

***

Ποιὸς εἶνε ὁ ποιητής; Δὲν εἶνε ἄντρας, εἶνε γυναίκα· γυναίκα μιᾶς ἐποχῆς πού τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα συγκινοῦσε βαθύτατα τὶς καρδιές. Ἡ γυναίκα αὐτή, ἡ **Κασσιανή**, ἔζησε τὸν καιρὸ τοῦ Βυζαντίου. Ἦταν μία ἀπὸ τὶς κόρες πού ἐπελέγησαν γιὰ νὰ τὶς δῆ ὁ αὐτοκράτωρ Θεόφιλος καὶ νὰ διαλέξῃ ἀπὸ αὐτὲς τὴ μέλλουσα βασίλισσα. Φαντάζεστε τὴ σκηνή;

Στὴν αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων εἶχε συγκεντρωθῆ ὅ,τι ὠραῖο εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ὁ γυναικεῖος κόσμος τῆς αὐτοκρατορίας. Καλλονές διαλεγμένες ὄχι μόνο γιὰ τὴ σωματικὴ τους ὠραιότητα ἀλλὰ περισσότερο γιὰ τὰ πνευματικὰ τους προσόντα. Δὲν ἦταν αὐτὰ καλλιστεῖα Χόλλυγουντ· ἦταν μᾶλλον καλλιστεῖα πνεύματος, καὶ τέτοια καλλιστεῖα δὲν μποροῦμε νὰ τὰ καταδικάσουμε. Ὁ νεαρὸς **Θεόφιλος** παρουσιάστηκε λοιπὸν ἐν μέσῳ τῆς ὠραίας ἐκείνης ἀνθοδέσμης. Κρατοῦσε, ὅπως λένε οἱ ἱστορικοί, στὰ χέρια του ἓνα μῆλο χρυσό, πού τοῦ τό ἔχε δώσει ἡ μητριὰ του γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ σ' ἐκείνην πού θὰ ἐξέλεγε. Ἄφοῦ ἔρριξε τὸ βλέμμα παντοῦ, στάθηκε ἐμπρὸς στὴν ὠραιότατη **Κασσιανή**. Ἄλλὰ πρὶν τῆς δώσῃ τὸ μῆλο, τὴ ρώτησε γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσῃ· Ἄπ' τῆ

γυναίκα δὲν βγῆκαν ὅλα τὰ κακά; Ἡ Κασσιανή, εὐφυῆς καὶ ἐτοιμόλογη, ἀπήντησε μὲ θάρρος· –Ἄν ἀπὸ τὴν **Εὐα** προῆλθαν τὰ κακά, ἀπὸ τὴν **Παναγία** μας ὅμως προῆλθε ὅ,τι καλὸ καὶ σωτήριο!... Ἡ γυναίκα εἶνε ἡ ἡ σωτηρία ἡ ἡ καταστροφή.

Ἡ ἀπάντησι τῆς Κασσιανῆς ἦταν ὀρθή. Δὲν ἄρεσε ὅμως στὸ Θεόφιλο. Γι' αὐτὸ ἐκεῖνος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἔδωσε τὸ μῆλο σὲ μιὰ σεμνὴ κόρη ἀπὸ τὴν Παφλαγονία, τὴ **Θεοδώρα**, πού ἔγινε καὶ ἁγία, διότι συνετέλεσε τὰ μέγιστα στὴν ἀναστήλωσι τῶν ἱερῶν εἰκόνων (τὸ 842), μετὰ τοὺς κραταιοὺς ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῆς εἰκονομαχίας.

Καὶ ἡ Κασσιανή; Παρὰ λίγο θὰ γινόταν βασίλισσα, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπάντησί της ἔχασε τὸ αὐτοκρατορικὸ διάδημα. **Ἀπέτυχε στὸν ἔρωτα**. Καὶ ἡ γυναίκα πού ἀποτυγχάνει στὸν ἔρωτα βυθίζεται στὴ λύπη. Τὰ τραύματά της εἶνε πολὺ βαθεῖα ἐξ αἰτίας ἐκεῖνου πού τὴν ἐγκαταλείπει, ἐνῶ ὁ ἄντρας εὐκολώτερα τὸ λησμονεῖ.

Ἡ Κασσιανή ὅμως πίστευε στὸ Θεό. Καὶ ἡ πίστι τὴν ὠδήγησε ὄχι σὲ ἀπελπισία καὶ αὐτοκτονία, ἀλλὰ πιὸ κοντὰ στὸ Θεό. Ἔχασε ἓναν ἄντρα, ἀλλὰ **κέρδισε τὸν ἀτίμητο Νυμφίον Χριστό** – αὐτὸς εἶνε πού πρέπει ὅλοι ν' ἀγαπήσουμε μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας. Ἔστρεψε τὴν ἀγάπη της πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο· σ' αὐτὸν προσευχόταν ὥρες ὀλόκληρες μὲ θεῖον ἔρωτα.

Δὲν θὰ κάνω ἀνάλυσι τοῦ τροπαρίου. Λέω μόνο, ὅτι κακῶς μερικοὶ νομίζουν, πὼς σ' αὐτὸ ὀμιλεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ὁχι. Ἡ Κασσιανή ἔζησε ἀγνὴ καθαρὰ ζωὴ. Δὲν ἦλθε σὲ ἐπαφή μὲ ἄνδρα. **Στὸ ποίημά της ἔχει ὡς θέμα** τὴν ἀμαρτωλὴ ἐκείνη γυναίκα, πού λίγο πρὸ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ τὸν πλησίασε μετανοημένη καὶ ἄλειψε τὰ πόδια του μὲ μύρο πολυτιμο καὶ κάτι ἀκόμη πολυτιμότερο, τὰ δάκρυά της, καὶ σκούπισε τὰ ἄχραντα πόδια του μὲ

τὰ μαλλιά της. Αυτό ἔχει ὡς θέμα ἡ Κασσιανή, **τὴ μετάνοια τῆς ἀμαρτωλῆς γυναίκα**s.

* * *

Στὸ ποίημα αὐτὸ διακρίνουμε δύο πράγματα· τὸ **βάθος** ποὺ βυθίζεται ὁ ἀμαρτωλός, καὶ τὸ **ὑψος** ποὺ ἀνεβαίνει ὁ μετανοῶν. Ἄπ' ὅλο τὸ ποίημα σταματῶ στὸ στίχο «*Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἴστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρως τῆς ἀμαρτίας*».

Θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας μόνο στὴ λέξι «**οἴστρος**». Δὲν ὑπάρχει πιὸ ζωηρὴ εἰκόνα τῆς **ἀμαρτίας**. Ὅσοι ζήσαμε μικροὶ σὲ χωριά κοντὰ στὰ χωράφια καὶ εἶδαμε τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ, γνωρίζουμε τί λέει ἡ ποιήτρια. «*Οἴστρος*» εἶνε μιὰ μῦγα ἐνοχλητικὴ, ποὺ τὸ καλοκαίρι πηγαίνει στὰ ζῶα καὶ ἰδίως στὰ βόδια. Βλέπεις τὸ βόδι, ποὺ κάθετα φρόνιμα στὸ λιβάδι καὶ τρώει τὸ χορτάρι, νὰ ξαφνιαζέται, νὰ σηκώνη τὴν οὐρά του ὄρθια σὰν μαστίγιο, καὶ ν' ἀρχίζει νὰ τρέχη ὀλοταχῶς· νὰ ὑπερπηδᾷ φράχτες, νὰ γκρεμίζει τοιχώματα, νὰ σκάβη τὴ γῆ. Τί τοῦ συμβαίνει; Στὰ ρουθούνια του μπῆκε οἴστρος, ἡ μῦγα αὐτὴ, ὁ τάβανος ἢ ἀλογόμυγα ὅπως λέγεται στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ ζῶο δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ.

Τὸν «οἴστρο» χρησιμοποιοεῖ ἡ Κασσιανὴ γιὰ νὰ εἰκονίση τὸ **σατανᾶ τῆς ἀκολασίας**. Κάθε ἐποχὴ ἀπὸ κάποιο σατανᾶ ἀναστατώνεται. Ἡ δική μας θὰ μείνη ὡς ἐποχὴ Σοδόμων, γιατί κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸν πανσεξουαλισμὸ, ποὺ τώρα πειράζει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ. Γιὰ τὸν πανσεξουαλισμὸ μεγάλη εὐθύνη ἔχει ὁ Φρόνυτ. Αὐτὸς διέδωσε τὴ θεωρία, ὅτι τὸ πᾶν στὴ ζωὴ εἶνε τὸ σέξ. Ἔτσι ὁ κόσμος βυθίζεται στὴ διαφθορά.

Ἐπὶ «*οἴστρος ἀκολασίας*». Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα, μιὰ μητέρα μου ἔλεγε· Ἔχω ἓνα παιδί· στὴν πρώτη τάξι τοῦ γυμνασίου ἄριστα· δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, πέμπτη ἄριστα. Τώρα ὅμως περπατᾷ σὰ ἡ χαζό. Δὲν προχωρεῖ στὸ σχολεῖο. Διαβάζει τὰ βιβλία, καὶ τὸ μυαλό του τρέχει ἄλλοῦ. Ὁ πατέρας του ὀργίζεται καὶ τὸ μαλώνει. Γιατί; Παρουσιάστηκε μιὰ κοπέλλα διεφθαρμένη καὶ τό ἔχει τρελλάνει. Δὲν ἡσυχάζει. Ἔνα βράδυ πῆγε ν' αὐτοκτονήσῃ. Παιδί μου, τοῦ λέω, τί πᾶς νὰ κάνης;... Νά ὁ «*οἴστρος ἀκολασίας*», ἡ ἀλογόμυγα τοῦ σατανᾶ. Δυστυχισμένη νεολαία μας! ἄλλα διδάχθηκες καὶ ἄλλους πόθους καὶ ὄνειρα εἶχες. Γι' αὐτὸ εἶνε ἐγκληματίες ὅσοι ἔσπειραν τὸν οἴστρο αὐτὸ στὴν καρδιά σου. Τὸ καταγγέλλω· **ἀρχὴ τοῦ κακοῦ εἶνε τὰ αἰσχροὰ θεάματα καὶ τὰ πορνικὰ γύναια**. Δὲν τις περιφρονῶ, ἀδελφές μας εἶνε κι αὐτές, τις κλαίω. Ἀξίζουν κι αὐτές κάποια μέριμνα. Ἄν ἤμουν κράτος, ἐντὸς μιᾶς νυκτὸς θὰ τις

μάζευα σ' ἓνα νησί, νὰ μείνουν ἐκεῖ νὰ καθαριστοῦν, νὰ γίνουν πάλι τίμια μέλη τῆς κοινωσίας, καὶ ὄχι ῥάκη, ἐμπορεύσιμο εἶδος.

«*Οἴστρος ἀκολασίας*». Ἔνας ἄλλος, παιδὶ ἐργατικὸ ἀπὸ τὴ Σέρρες, ποὺ δούλευε στὴς οἰκοδομὲς μὲ τὸ σφυρὶ καὶ συντηροῦσε πατέρα καὶ μάνα, τιμπῆθηκε κι αὐτὸς ἀπὸ τὸν οἴστρο τῆς ἀκολασίας. Τὸν ἐγκατέλειψε ἡ ἔρωμένη του. Κι αὐτὸς **ἔχασε τὸ λογικὸ του**, καὶ μὲ τὸ σφυρὶ ποὺ ἔχτιζε καὶ ζοῦσε τίμια, μὲ τὸ ἴδιο σφυρὶ, λὲς καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς γυναίκα ἦταν λιθάρι, τὴ χτύπησε μὲ μανία καὶ τὴν ἔσπασε. Ὅταν ἔφθασε ἡ ἀστυνομία, βρῆκε τὸ κρανίον διαλυμένο. Κι αὐτὸς ἔτρεχε, ἔτρεχε μανιωδῶς, ὅπως τὸ βόδι ὅταν τὸ πιάσῃ οἴστρος. Ἄναρρηχθήθηκε πάνω σὲ μιὰ στέγη τοῦ Πανεπιστημίου, κ' ἐκεῖ ἄναψε τσιγάρο. Ματαιῶς φοιτητὰ καὶ ὄργανα τῆς τάξεως τὸν παρακαλοῦσαν νὰ κατέβῃ· αὐτὸς τίποτα. Τέλος πήδησε ἀπὸ ἑκεῖ καὶ πέφτοντας κάτω συντρίφθηκε.

Ὁ οἴστρος τῆς ἀκολασίας εἶνε μέθη. Ὅποιος παραδοθῇ σ' αὐτὸν, παθαίνει ὅ,τι καὶ τὰ θύματα τῆς μυθικῆς **Κίρκης**. Ὅταν ἀποβιβάστηκε στὸ νησί της ὁ Ὀδυσσεύς, αὐτὴ μὲ μαγικὰ ποτὰ καὶ μὲ τὸ ἄγγιγμα τοῦ ῥαβδιοῦ της μετέβαλε τὰ παλληκάρια του σὲ χοίρους. Οἱ ἥρωες τῆς Τροίας ἔγιναν πλέον κτήνη. Μόνον ὁ Ὀδυσσεύς δὲν ἤπιε ἀπὸ τὰ ποτὰ της καὶ ἔμεινε ἄνθρωπος. Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι **ὁ αἰσχροὺς ἔρωτας ἀποκτηνώνει** τὸ λογικὸ ἄνθρωπο.

* * *

Παιδιὰ ποὺ μ' ἀκοῦτε! Σᾶς παρακαλῶ, στὸν αἰῶνα αὐτὸ, ἐν ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας Κασσιανῆς, κρατηθῆτε **μακριὰ ἀπὸ τὸν οἴστρο** τοῦ σεξουαλισμοῦ, τὸν «*ἔρωτα τῆς ἀμαρτίας*». Μείνετε ἄγνοι καὶ προσέλθετε στὸ μυστήριον τοῦ γάμου καθαροί. Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος βίος ἀπὸ τὸν βίον τῆς παρθενίας· εἶνε ἀρετὴ καὶ τῶν προγόνων μας, ποὺ ἔκτισαν τὸν Παρθενῶνα.

Τώρα δυστυχῶς ἡ ἀγνότης ἔκανε φτερά, καὶ ὅλοι φέρουμε εὐθύνη· κληρικοί, λαϊκοί, ἀρχές. Ἄλλα **ἓνας ἔρωτος ἀξίζει**. Οἱ ἄλλοι ἔρωτες εἶνε μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι. Πάνω ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν γραμμάτων, τῆς ἐπιστήμης, τῆς οἰκογενείας, τῆς πατρίδος, τῆς ἀρετῆς, εἶνε ὁ ἔρωτος τοῦ Χριστοῦ. Ἀναβαίνετε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν μὲ θάρρος. Αὐτὸς καίει κάθε σάπιον, ὑψώνει τις καρδιές, τοὺς δίνει φτερά νὰ πετάξουν στὰ ὕψη, ἐκεῖ ὅπου οἱ ψυχὲς ψάλλουν *ἀλληλουῖα* στὸ Θεό· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1063²

Μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ
6 Ἀπριλίου 2018 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ γῆ διαμαρτύρεται

«*Γῆ σε, Πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ, τρόμῳ συσχεθεῖσα τινάσσεται, ἀφυπνίσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ*» (Β' στ. ἐγκωμ.).

Λουλούδια καὶ στεφάνια καταθέτουν, ἀγαπητοί μου, σήμερα οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τοῦ Ἑσταυρωμένου. Ἄλλὰ τὸ ὠραιότερο στεφάνι ἀπ' ὅλα εἶνε κάποιον ἄλλο. Δὲν εἶνε φτειαγμένο ἀπὸ λουλούδια φθαρτὰ ποὺ μαραίνονται· ἔγινε ἀπὸ τὰ ἀμάρταντα ἄνθη τῆς ποιήσεως. Τὸ στεφάνι αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τριακόσια (300) ἄνθη· καὶ αὐτὰ εἶνε **τὰ ἐγκώμια τοῦ ἐπιταφίου θρήνου**. Στὸ Ἅγιον Ὅρος ψάλλονται ὅλα· ἐδῶ στὶς κοσμικὲς μας ἐκκλησίες τὰ περιέκοψε ἡ ψαλίδα τῆς συντομίας, καὶ ἀπὸ 300 ἔμειναν 100. Τόσα ὦρισε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ ψάλλωνται στὶς τρεῖς στάσεις.

Ἔχω μιὰ συνήθεια· κάθε χρόνο, προτοῦ νὰ ψάλουμε τὰ ἐγκώμια, ἐρμηνεύω κάποιον ἀπ' ὅλα. Ἐφέτος μὲ ἀπλᾶ λόγια καὶ συντομία θὰ ἐρμηνεύσω τὸ ἐξῆς **ἀπὸ τὴν δευτέρα στάσι**.

***

«*Γῆ σε, Πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ, τρόμῳ συσχεθεῖσα τινάσσεται, ἀφυπνίσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ*» (Β' στ. ἐγκωμ.).

Σὲ ἀρχαία γλῶσσα εἶνε γραμμένο τὸ ἐγκώμιο. Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ νόημά του, πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι **ὁ ἄνθρωπος** πρὶν ἀπὸ τὴν πτώσι **δὲν ἦταν φθαρτός**. Τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά –εἶνε δίδαγμα τῆς ἁγίας Γραφῆς– πρὸ τῆς παρακοῆς ἀσθένεια δὲν τοὺς ἐμάραινε, ὁ θάνατος δὲν τοὺς ἐνέκρωνε, ὁ τάφος δὲν τοὺς ἔλειωνε. Ὁ ἄνθρωπος τότε ἦταν ἀφθαρτός, ἐπομένως **καὶ ἀθάνατος**. Ὅ,τι εἶνε θνητό, εἶνε προηγουμένως φθαρτό καὶ γι' αὐτὸ πεθαίνει. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἀθάνατος πρὶν ἀπὸ τὴν πτώσι. Ἄλλὰ μετὰ **ἔγινε φθαρτός**. Ἀναπτύχθηκαν μικρόβια καὶ νόσοι, καὶ ἔφθασε νὰ γίνῃ ἕνα μουσεῖο ἀσθενειῶν, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν. Ἡ κατάληξι δὲ τῆς

φθορᾶς ἦταν **ὁ θάνατος**, ὁ ὁποῖος ἦλθε ὡς ποινή, ὡς τιμωρία τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων καὶ ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τότε ἀκούστηκε ὡς ἀπόφασις τοῦ θεοῦ δικαστηρίου· «*Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση*», εἶσαι χῶμα καὶ στὸ χῶμα θὰ πᾶς (Γέν. 3, 19).

«*Γῆ εἶ*». Πράγματι, **τὸ σῶμα** τοῦ ἀνθρώπου εἶνε φτειαγμένο ἀπὸ ὑλικά στοιχεῖα. Ἄν πάρετε τὸ σῶμα ἐνός νεκροῦ καὶ τὸ πᾶτε στὸ χημεῖο γιὰ νὰ τὸ ἀναλύσετε, θὰ δῆτε ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ νερό, λίπος, λίγο σίδερο, φώσφορο, ἀσβέστιο... Εὐτελής ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀλλὰ σοφὴ ἡ κατασκευὴ του. Ἡ ἐπιστήμη γνωρίζει τὴ σύνθεσί του καὶ μᾶς λέει ἀπὸ ποιά ὑλικά ἀποτελεῖται, δὲν μπορεῖ ὅμως μὲ τὰ ὑλικά αὐτὰ νὰ δημιουργήσῃ καὶ αὐτὴ ἕναν ἄνθρωπο. Αὐτὸ εἶνε ἔργο μόνο τοῦ πανσόφου Δημιουργοῦ. Ὅπως ἡ νοικοκυρὰ παίρνει τὸ ἀλεύρι, τὸ ζυμώνει καὶ τὸ κάνει διάφορα σχήματα, κάπως ἔτσι ἄς ποῦμε καὶ τὰ ἄχραντα χέρια τοῦ Θεοῦ πῆραν τὴν ὕλη, πῆραν τὸ νερό, τὸ λίπος, τὸ φώσφορο, τὸ σίδερο κ.τ.λ., τὰ ἀνέμειξαν μὲ ἀσύλληπτο τρόπο, καὶ τὸ θεῖο ἐργαστήριον δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἀφθαρτός καὶ ἀθάνατος, ὅπως εἶπαμε, ἀλλὰ **ἡ πτώσις ἔφερε τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο**. «*Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση*». Ἀπὸ τότε ποὺ βγήκε ἡ ἀπόφασις αὐτή, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ, μέχρι τὸ Χριστὸ πέρασε ἀπὸ τὴ Γῆ ἀμέτρητο πλῆθος ἀνθρώπων. Ὅλοι τὴν ὠνόμαζαν «μᾶνα γῆ», καὶ ὅλους αὐτὴ ἄνοιξε τοὺς κόλπους τῆς καὶ τοὺς δέχθηκε στοὺς τάφους.

Ὅλοι ἦταν ἁμαρτωλοὶ καὶ φθαρτοί. Ἐνας μόνο –παρακαλῶ προσέξτε–, **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, εἶνε ἀναμάρτητος, καὶ συνεπῶς **ἀφθαρτός καὶ ἀθάνατος**. Ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, ὅσο καὶ νὰ κοπιᾶσετε, δὲν θὰ βρῆτε ἐλάττωμα, δὲν θὰ βρῆτε ψεγάδι στὴ μοναδική

προσωπικότητα του Χριστού. Θα μείνη για πάντα αναπάντητο τὸ ἐρώτημα τοῦ Χριστοῦ «*Τίς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;*» (ΐω. 8,46). Ὡς ἀναμάρτητος, ὁ Χριστὸς εἶχε σῶμα ἄφθαρτο. Γι' αὐτὸ βλέπουμε στὸ Εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς νὰ κοιμᾶται, νὰ τρώη, νὰ πίνη, νὰ ἰδρώνη, νὰ πονᾶ, ἀλλὰ δὲν τὸν βλέπουμε ποτέ νὰ ἀρρωσταίνη, νὰ ἔχη π.χ. ἓνα πυρετό. Γιατὶ αὐτὰ καὶ ὁ θάνατος εἶνε συνέπειες τῆς ἁμαρτίας· «*τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*» (Ρωμ. 6,23).

Ὁ Χριστὸς ὅμως, ἐνῶ ἦταν ἀναμάρτητος καὶ ἐπομένως ἄφθαρτος καὶ ἀθάνατος, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς, γεύθηκε θάνατο καὶ κατέβηκε στὸν ἄδη. Καὶ τότε **ὁ ἄδης ἀπατήθηκε**· γιατί ἔβλεπε σῶμα ἀνθρώπου (ποῦ κατὰ τὴ φιλοσοφία τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε τὸ δόλωμα), καὶ συνάντησε Θεό! Ὁ σατανᾶς, λένε οἱ πατέρες, δὲν φαντάσθηκε, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ σαρκικὸ καὶ φθαρτὸ περίβλημα τοῦ Χριστοῦ κρυβόταν τὸ **ἄγκιστρο τῆς θεότητος**. Ἔτσι ἐγίνε *ἡ θεόσωμος ταφή*. Ἀλλὰ ἡ γῆ δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὸν ἀθάνατο Θεό, κι ὅταν ἐκεῖνος ἐπρόκειτο νὰ κατέβῃ στὸν τάφο **τινάχθηκε**. Δὲν μπορούσε νὰ τὸν δεχτῆ στοὺς κόλπους τῆς ὅπως ὅλους τοὺς κοινούς θνητούς, καὶ διαμαρτυρήθηκε! «*Ἡ γῆ ἐσεισθη*». Καὶ μὲ τὸ τίναγμα τῆς γῆς ξύπνησαν οἱ νεκροὶ καὶ ἀναστήθηκαν· ἀνοιξαν οἱ τάφοι, βγῆκαν ἔξω οἱ νεκροί, καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ἐμφανίσθηκαν σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἱερουσαλήμ (βλ. Ματθ. 27,51-53).

*«Γῆ σε, Πλαστουργέ,
ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ,
τρόμῳ συσχεθεῖσα τινάσσεται,
ἀφυπνίσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ».*

Πολλές ἔννοιες συνωστίζονται στὸ μικρὸ αὐτὸ ἐγκώμιο. Ὁ,τι ἔχουν φτειάξει οἱ ἅγιοι πατέρες, εἶνε μεγάλη φιλοσοφία. Καὶ ὁ ἐπιτάφιος εἶνε ἡ φιλοσοφία τοῦ θανάτου μὲ κέντρο τὴν ταφή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

* * *

Σείστηκε τότε ἡ γῆ, διαμαρτυρομένη γιὰ τὴν θανάτωσι τοῦ Ἀθανάτου. Καὶ σήμερα **σεῖεται ἡ γῆ μας**. Γιατί ἄραγε; –Φυσικὰ φαινόμενα, λένε μερικοί. –Ὁ ἐγκέλαδος, λένε ἄλλοι.

᾽Ω ἀνόητοι, τί εἶνε ὁ ἐγκέλαδος; Κάτι ἀνύπαρκτο. Πίσω ἀπὸ τὴν ὕλη μὲ τὶς θαυμαστὲς ἰδιότητές της, πίσω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὰ ὄρη **ὑπάρχει νοῦς** ποῦ κυβερνᾷ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἀνοιξτε τὴν ἁγία Γραφή, νὰ δῆτε ποιά εἶνε ἡ αἰτία τῶν σεισμῶν. Ὁ Δαυὶδ λέει· «*Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32).

Σείστηκε τότε ἡ γῆ, γιατί οἱ Ἑβραῖοι ἐσταύρωσαν τὸ Χριστό. Σείεται ἡ γῆ σήμερα, **γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας**. Καὶ πάλι θὰ σεισθῆ· μᾶς τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς πρὸ τῆς θυσίας του, ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴ δευτέρα παρουσία θὰ γίνουν «*σεισμοὶ μεγάλοι*» (Λουκ. 21,11. Ματθ. 24,7). **Φτάσαμε στὴν περίοδο αὐτῆ τῶν σεισμῶν**. Ἄλλοτε ἐδῶ ἄλλοτε ἐκεῖ πολλοὶ σεισμοὶ γίνονται καὶ μὲ πολλοὺς νεκρούς καὶ τραυματίες. Σείονται καὶ μέρη ποῦ δὲν χαρακτηρίζονταν ὡς σειсмоγενῆ.

* * *

Θεέ μου! Θα σεισθῆ καὶ πάλι ἡ γῆ μας, ποῦ χαρακτηρίζεται ἄλλωστε καὶ ὡς σεισογενῆς, γιατί **γίναμε ὅλοι θεομπαίκτες**· κοροϊδεύουμε τὸ Θεὸ μικροὶ καὶ μεγάλοι. Γνήσιος Χριστιανὸς δὲν ὑπάρχει. Εἴμαστε ὅλοι μακριὰ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀπὸ τὰ ὅσα καὶ ἱερά ποῦ εἶχαμε, μόνο τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ μᾶς ἔμεινε. Μιά φορὰ σταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ Χριστὸ· χίλιες φορές τὸν σταυρώνουμε ἐμεῖς. **Προβλέπω σεισμούς**· θὰ σεισθῆ ἡ ἁμαρτωλὴ Ἀθήνα, ἡ Βαβυλώνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ ἑκατομμύρια κάτοικοι ποῦ ἔχουν μαζευτῆ στὴ χαβούζα αὐτῆ καὶ δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἁμαρτάνουν καὶ νὰ ὀργιάζουν· θὰ σεισθῆ ἡ Θεσσαλονίκη· θὰ σεισθῆ ἀκόμη καὶ ἡ Φλώρινα... Θεέ μου, βοήθησέ μας! Ὑπεραγία Θεοτόκε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

Ἄς πάρουμε, ἀδελφοί, ἀπὸ τὸ ἐγκώμιο αὐτὸ διδάγμα ἐπίκαιρο, σήμερα Μεγάλη Παρασκευῆ, **νὰ ἔχουμε φόβο Θεοῦ**. Καὶ μὲ τέτοια αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας ἄς συνοδεύσουμε τὸ μεγάλο Νεκρό. Κηδεῖα ἔχουμε. Ὅχι τῆς μάνας μας ἢ τοῦ πατέρα μας. Πάνω ἀπ' αὐτούς, καὶ πάνω ἀπὸ ὅλους τοὺς προγόνους, καὶ πάνω ἀπ' τὴν πατρίδα, πάνω ἀπ' ὅλα καὶ ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ ἐσταυρωμένος Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ –ἐν ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου, τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ μας– κατὰ τὴν περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου κανεῖς νὰ μὴ μιγᾷ καὶ νὰ μὴ γελᾷ. Ἡ καρδιά, ὁ νοῦς, τὰ αἰσθήματα, ὅλη ἡ ὕπαρξίς μας νὰ ἔνε στὸ Χριστό. Καὶ μέσα ἀπ' τὰ βάθη μας νὰ παρακαλέσουμε τὸν Ἑσταυρωμένο, νὰ λυπηθῆ τὸ ἔθνος μας, ποῦ πολὺ ἁμάρτησε, καὶ νὰ μὴ τὸ τιμωρήσῃ μὲ κάποιο καταστρεπτικὸ σεισμό. Διότι ἂν γίνῃ αὐτό, τότε πλέον θὰ εἶνε ἀργὰ καὶ δὲν θὰ προλάβουμε νὰ ποῦμε τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Ἀμίλητοι λοιπόν, μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά στὸ Θεό, νὰ συνοδεύσουμε τὸ Χριστό, τὸν αἰώνιο Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ τοῦ κόσμου· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1064²

Μέγα Σάββατο πρῶτῃ
7 Ἀπριλίου 2018 (2004)

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη

«Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν»
(Ψαλμ. 81,8)

Αὐτὸς ὁ στίχος, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἀκοῦμε ἄνὰ ψάλλῃ ὁ ἱερεὺς σήμερα, τὸ πρῶτῃ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ἐνῶ κρατᾷ κἀνίστρο καὶ σκορπάει σ' ὄλο τὸ ναὸ φύλλα δάφνης, ὡς σύμβολα νίκης καὶ θριάμβου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶνε παρμένος ἀπὸ τὸ **Ψαλτήρι**. Ψάλλεται εἰδικὰ κατὰ τὴ λειτουργία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Δὲν ψάλλεται ἄλλοτε, μόνο σήμερα, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, καὶ **ἔχει κάποιον σκοπό**. Ποιὸς λοιπὸν ὁ σκοπός; Ἔχει μεγάλη σημασία.

Ὁ στίχος αὐτὸς εἶνε τὸ **προανάκρουσμα** τῆς μεγάλης ἑορτῆς, ποὺ θὰ ἑορτάσουμε σὲ λίγο, **τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου** ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ πάνω σ' αὐτόν.

***

«Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν...». Ποιητῆς τοῦ ψαλμοῦ αὐτοῦ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ Δαυῖδ· αὐτὸς ἔφτιαξε τὸ στίχο αὐτό. **Λυπᾶται ὁ Δαυῖδ**. Γιατί; Διότι **βασιλεύει ἡ ἀδικία**.

Λυπᾶται ὁ Δαυῖδ, γιατί διαβάζοντας τὴν **ἱστορία** βλέπει, ὅτι στὸν κόσμον αὐτὸν βασιλεύει ὄχι ἡ δικαιοσύνη ἀλλὰ ἡ ἀδικία, ὄχι ἡ ἀλήθεια ἀλλὰ τὸ ψέμα, ὄχι ἡ ἀγάπη ἀλλὰ τὸ μῖσος, ὄχι τὸ φῶς ἀλλὰ τὸ σκοτάδι· δὲν βασιλεύει ὁ Χριστός, ἀλλὰ βασιλεύει ὁ σατανᾶς. Τὸν Ἄβελ, ποὺ ἦταν σὰν τὸ ἀρνί, τὸν σκότωσε ὁ ἀδελφός του ὁ Καῖν. Ὁ Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν τὸ πιὸ διαλεχτὸ παιδί τῆς οἰκογενείας, πωλήθηκε καὶ κλείστηκε μέσ' στὴ φυλακή, ἐνῶ οἱ μὲν ἀδελφοί του ζοῦσαν ἀμέριμνοι, ἐκεῖνη δὲ ἡ αἰσχρὴ γυναίκα τοῦ Πετεφρῆ, ποὺ μὲ τὰ ψέματά της ἔγινε ἡ αἰτία νὰ φυλακιστῇ, γλεντοκοποῦσε μὲ τοὺς ἐρωμένους της.

Λυπᾶται ἀκόμα ὁ Δαυῖδ, γιατί καὶ **στὴ ζωὴ**, στὸ σύγχρονο κόσμον, βλέπει τὴν ἀδικία. Βλέπει νὰ τυραννιῶνται οἱ φτωχοὶ ἀπ' τοὺς πλουσίους, οἱ ἀδύνατοι ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς, οἱ ἀ-

μόρφωτοι ἀπὸ τοὺς μορφωμένους, οἱ χῆρες καὶ τὰ ὄρφανὰ ἀπὸ τοὺς πλεονέκτες καὶ ἄρπαγες, ποὺ τοὺς παίρνουν τὸ ψωμί μέσ' ἀπ' τὸ στόμα.

Λυπᾶται, στενοχωριέται, καὶ ἐκφράζει τὸ παράπονο: **Θεέ μου, κοιμᾶσαι**; δὲν τὰ βλέπεις αὐτὰ ποὺ γίνονται ἐδῶ κάτω στὴ γῆ; Ξύπνα, Θεέ μου, «**κρῖνον τὴν γῆν**» (Ψαλμ. 81,8).

Ὁ Δαυῖδ ὅμως, ὡς προφήτης, ἔβλεπε ὄχι μόνο τὰ περασμένα τῆς ἱστορίας, ὄχι μόνο τὰ τωρινὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τί θὰ συμβῇ **στὸ μέλλον**. (Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί θὰ ξημερώσῃ αὔριο, τί μπορεῖ νὰ συμβῇ ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος μᾶς φωνάζει: «**Γρηγορεῖτε**» – Ματθ. 24,42. Εἴμαστε σὰν τὰ ὄρνιθια ποὺ βόσκουν στὸ λιβάδι καὶ ξαφνικὰ πέφτει τὸ γεράκι καὶ τ' ἀρπάζει. Ἀλλὰ ὁ Δαυῖδ ὡς προφήτης ἔβλεπε κι ἄλλα πράγματα.) Ἔβλεπε, ὅτι ὕστερα ἀπὸ χίλια χρόνια πάνω στὴ γῆ θὰ γίνῃ τὸ πιὸ μεγάλο δυστύχημα, θὰ γίνῃ τὸ πιὸ μεγάλο ἔγκλημα, τὸ πιὸ μεγάλο ἀνοσιούργημα. Διότι πολλὰ ἐγκλήματα ἔγιναν στὸν κόσμον· ἀλλὰ τὸ πιὸ μεγάλο εἶνε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος – τί ἔκανε; **ὁ ἄνθρωπος σκότωσε τὸ Θεό!** Ναι τὸ Θεό, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμον μὲ μορφὴ ἀνθρώπου, τὸν σκότωσε. Τὰ ἄλλα ἐγκλήματα, οἱ φόνοι ποὺ δικάζονται στὰ δικαστήρια, λέγονται ἀνθρωποκτονίες. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε μόνο ἀνθρωποκτονία. Αὐτὸ λέγεται θεοκτονία, καὶ οἱ δρᾶσαι λέγονται θεοκτόνοι. «**Τῶν θεοκτόνων ὁ ἐσμός...**», ἔψαλλε στὰ ἐπιτάφια τροπάρια ἡ Ἐκκλησία μας (μακαρισμοί). Μὲ τέτοιο ἔγκλημα ποὺ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος τὰ χέρια του τὰ ἔβαψε στὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου. Ἔ, αὐτὸ πιὰ ἦταν τὸ κορυφαῖο ἔγκλημα, ἡ πιὸ μεγάλη ἀδικία στὸν κόσμον. Τὸ εἶδε κι αὐτὸ ὁ Δαυῖδ προφητικὰ (βλ. Ψαλμ. 21ο κ.ά.).

Ὅλα αὐτὰ βλέπει ὁ Δαυῖδ, γι' αὐτὸ φωνάζει καὶ λέει: «Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν

γῆν»· ξύπνησε, Θεέ μου, καὶ δίκασε τὴ γῆ, **κρίνε ὅλους τοὺς δρᾶστες τοῦ κακοῦ**, γιὰ νὰ σταματήσει ἐπὶ τέλους κάθε ἔγκλημα.

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, πού λέει ὁ Δαυὶδ ὡς μία ἔκφρασι παραπόνου καὶ διαμαρτυρίας εἰς ἐπήκοον τοῦ Θεοῦ, τὸ λέμε κ' ἐμεῖς. Διότι **τὰ ἴδια βλέπουμε καὶ σήμερα**.

Πέρασαν πολλά, δύο - τρεῖς χιλιάδες χρόνια, μὰ σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ ἀδικία δὲν ἐξέλιπε καὶ τὸ ψέμα δὲν ἔσβησε. Ὑπάρχει στὸν κόσμον μεγάλη ἀλαζονεία καὶ σκληρότητα. Στὴ δική μας δὲ ἐποχή, στὰ χρόνια μας, μείναμε πολὺ πίσω. Ἄς πετᾶνε τώρα μὲ τὰ διαστημόπλοια κι ἄς πᾶνε στὰ ἄστρα. **Ὁ ἄνθρωπος**, μολονότι «κατέκτησε» τὸ διάστημα, **μένει ἀκόμη αἰχμάλωτος τῆς κακίας του**. Ὡ Θεέ μου, ἄς μὴ φτάναμε ποτέ στὰ ἄστρα· καλύτερα νὰ μέναμε πρωτόγονοι κι ἀπολίτιστοι. Μακάρι νὰ εἶχαμε ἀκόμη δαδιά γιὰ φωτισμό. Γιατὶ τότε πού οἱ ἄνθρωποι κρατοῦσαν δαδιά, εἶχαν ἀγάπη στὴν καρδιά. Τώρα μπορεῖ νὰ πετᾶνε στὰ ἄστρα, ἀλλὰ μέσα τους τρέφουν μῖσος καὶ στόχος τους εἶνε, ποιός θὰ μπορέσει νὰ πατήσῃ στὰ ἄστρα, ποιός θὰ κατακτήσῃ τὴ σελήνη, γιὰ νὰ μπορῆ ἀπὸ 'κεῖ νὰ ρίχνῃ βόμβες κάτω στὴ γῆ!... Τέτοιες διαθέσεις ἔχουν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ τῆς γῆς. Προτιμότερο λοιπὸν νὰ πηγαίναμε ἀκόμη μὲ τὰ ζῶα καὶ νὰ κατοικοῦσαμε σὲ καλύβες ἀλλὰ νὰ ἔχαμε ἀγάπη. Ἐνῶ τώρα γίναμε «ἐπιστήμονες», μὰ ἡ γῆ μας κινδυνεύει ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα νὰ γίνῃ στάχτη μέσα στὸ ἄπειρο.

Ποτέ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγκλημάτησε τόσο ὅσο στὶς ἡμέρες μας. **Τί αἵματα χύθηκαν, πόσοι σκοτωμένοι!** Καὶ ἐδῶ στὴ μικρὴ μας πατρίδα, καὶ παγκοσμίως. Δὲν ἐξετάζω ποιοὶ σκότωσαν, οἱ μὲν ἢ οἱ δέ, ποίων πολιτικῶν καταστάσεων καὶ ἀποχρώσεων καὶ ποίων κομμάτων. Ἐγὼ ἀτενίζω ἀπὸ μιὰ ὑψηλὴ κορυφὴ καὶ βλέπω, ὅτι σκοτώθηκαν τόσες χιλιάδες ἄνθρωποι. Οἱ φονιᾶδες μόλυναν τὴ γῆ. Τὰ αἵματα ἔγιναν Ἀλιάκμονας. Καὶ τὰ δάκρυά μας ὡς τώρα δὲν στέγνωσαν.

Θυμᾶμαι πού μὲ ἐπισκέφθηκε στὴ μητρόπολι **μιὰ γριά** – μόλις πού ἐκινεῖτο. Εἶχε ἔρθει **ἀπὸ τὴν Ἀθήνα**. Ἐκλαιγε καὶ ἔλεγε· –Ἔνα παιδάκι εἶχα μονάκριβο. Δούλευε τὸ καημένο καὶ μὲ ἔτρεφε. Μετὰ ἔγινε πόλεμος. Τὸ πῆραν, τὸ ἔστειλαν πάνω στὸ Βίτσι. Ἐκεῖ σκοτώθηκε, κ' εἶνε τώρα ἐδῶ θαμμένο. Θέλω νὰ πάω νὰ τὸ δῶ. –Νὰ πᾶς, τῆς εἶπα. Πῆγα μάλιστα κ' ἐγὼ μαζί της. Σὲ κηδεῖς πλουσίων πού

πεθαίνουν δὲν πηγαίνω· στὸ παιδί αὐτὸ πῆγα, «εἰς μνημόσυνον». Φτάσαμε λοιπὸν **στὸ στρατιωτικὸ κοιμητήριον**. Ἦρθε καὶ ἡ μάνα καὶ ἀντίκρυσε δάσος τοὺς σταυρούς· μέτρησε πεντακόσους (500) σταυρούς! Καὶ μόλις εἶδε τὸ σταυρὸ τοῦ παιδιοῦ της, κόλλησε σ' αὐτὸν καὶ δὲν ξεκολλοῦσε. Ἐκλαιγε ἔκλαιγε, μ' ἓνα κλάμα συγκλονιστικό...

Καὶ πόσα ἄλλα δάκρυα δὲν πότισαν καὶ δὲν ποτίζουν τὴ γῆ! Κι ὅταν δίπλα σου γίνεται τέτοιος θρήνος καὶ κοπετός, **μπορεῖς ἐσὺ νὰ μένης ἀπαθῆς ἢ μπορεῖς νὰ γελᾷς**; Ὅπως εἶπαν, «ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον πού γελᾷ, ὅταν οἱ ἄλλοι κλαῖνε».

Μεγάλος ὁ πόνος, ποταμὸς τὸ δάκρυ καὶ τὸ αἶμα στὸν κόσμον τοῦτο. Γι' αὐτό, ἀκούγοντας τοὺς θρήνους καὶ βλέποντας τὰ δάκρυα καὶ τὰ αἵματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, φωνάζουμε κ' ἐμεῖς μαζί μὲ τὸ Δαυὶδ στὸν Κύριον· «**Ἀνάστα**», Θεέ μου! Ἔως πότε δάκρυα, Κύριε; Ἔως πότε πόλεμοι, ἔως πότε ἀδικία, ἔως πότε ἐκμετάλλευσι, ἔως πότε διαζύγια, ἔως πότε μοιχεῖες, ἔως πότε πορνεῖες, ἔως πότε βλαστήμιες..., **ἔως πότε ὁ σατανᾶς θὰ βασιλεύῃ πάνω στὴ γῆ**;

Τὴν ἀπάντησι, ἀγαπητοί μου, τὴ δίνει σήμερα ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ψάλλει γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ «**Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν**». Ἦρθε ἡ **ἀγία Ἀνάστασις**. Καὶ θὰ ἔρθῃ, ναὶ θὰ ἔρθῃ, ἡ ἡμέρα πού ὄσα στόματα ἀφρίζουν σὰν σκυλιὰ λυσσασμένα καὶ βλαστημᾶνε τὸ Θεό, θὰ φραγοῦν. Θὰ γονατίσουν κι αὐτοὶ μπροστὰ στὸ Νικητὴ τοῦ θανάτου (πρβλ. Φιλ. 2,10). Καὶ τότε κάθε στόμα καὶ κάθε γλῶσσα καὶ κάθε πέτρα καὶ κάθε βουνὸ καὶ κάθε λαγκάδι θὰ φωνάξῃ καὶ θὰ τὸν κηρύξῃ.

Δὲν θὰ ἐπικρατήσῃ γιὰ πάντα ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀποστασία. **Θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη**. Δὲν κοιμᾶται ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἀμελεῖ. Καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ κρίνῃ τὴ γῆ καὶ νὰ φέρῃ τὴ δικαιοσύνην του. Νὰ τὸ πιστεύετε, ἀδέρφια μου, καὶ νὰ μὴ κλονίζεστε – γιὰτὶ εἴστε κλονισμένοι. Μὴν ἀκοῦτε τοὺς ψευτοδιανοοῦμένους πού, ἐνῶ δὲν ἄνοιξαν ποτέ τους τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν ἔσκυψαν στὴ μελέτη του, χλευάζουν καὶ δηλητηριάζουν καὶ φαρμακώνουν ὅσους κάθονται καὶ τοὺς προσέχουν. Κλειστε τ' αὐτιά σας σ' αὐτούς. Ἀκοῦστε τὸ Θεό, ἀκοῦστε τὴν Ἐκκλησίαν μας, τὴ μόνη ἀληθινὴ πίστι στὸν κόσμον. Γιατὶ μιὰ μέρα ὅλοι θὰ πέσουν νὰ προσκυνήσουν κι ὅλα τὰ στόματα θὰ ποῦν· «**Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν**» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1164²

Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδῳ
5 Ἀπριλίου 2018 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἐσταυρωμένη Ἀλήθεια

«Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· *Τί ἐστὶν ἀλήθεια;*» (δ' εὐαγγ. ἴω. 18,38)
«Ἐγὼ εἶμι... ἡ ἀλήθεια» (α' εὐαγγ. ἴω. 14,6)

Φτωχή, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ γλῶσσα μου γιὰ νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου. Πρὶν νὰ πῶ τίς λίγες μου λέξεις, **αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσω τὴ βοήθεια τοῦ Ἐσταυρωμένου** παρακαλῶ νὰ ἔχω καὶ τίς δικές σας προσευχές.

Ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τίς ἀκολουθίες τῆς ἀναπαριστᾷ ἐμπρὸς μας τὰ ἅγια πάθη. Γύρω ἀπὸ τὸ Χριστὸ κινουῦνται πολλὰ πρόσωπα μὲ διάφορες ψυχουσυνθέσεις. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἡ ἐκλεκτὴ γυναίκα τοῦ Πιλάτου, ἡ Κλαυδία Πρόκλα. Μιλήσαμε ἄλλοτε γι' αὐτήν. Τώρα ὁ ἄντρας τῆς, **ὁ Πιλάτος**, θὰ μᾶς δώσῃ ἀφορμὴ νὰ ποῦμε λίγα λόγια. Ἐνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴ δίκη τοῦ Χριστοῦ, ποὺ διεξήγαγε ὡς πραιτώρ, θ' ἀναφέρω.

***

Ὁ Πιλάτος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀντελήφθη, ὅτι μπροστά του ἔχει ἕναν ἄθῳ. Διέκρινε καὶ τὰ ἐλατήρια τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ μπρὸς στὴν ἐπιμονή τους ἀναγκάστηκε νὰ **ὑποβάλλῃ τὸ Χριστὸ σὲ ἀνάκρισι**. Ἐνῶ αὐτοὶ δὲν μπήκαν στὸ πραιτώριο, γιὰ νὰ μὴ μιανθοῦν, ὁ Χριστὸς μπήκε· κ' ἐκεῖ ὁ Πιλάτος τὸν ἐρωτᾷ· -Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; μά, ἂν εἶσαι, ποῦ εἶνε οἱ στρατιῶτες σου, οἱ ὀπαδοί σου, τὰ φλάμπουρά σου; Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ· -Ἡ δική μου βασιλεία **«οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»** ἂν ἦταν ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμον, οἱ ὀπαδοί μου δὲν θ' ἄφηναν νὰ παραδοθῶ στοὺς Ἰουδαίους (ἴω. 18,36). Ὁ Πιλάτος συνεχίζει· -«**Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶσύ;**». Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ· -«**Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεὺς εἶμι ἐγώ. ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ**». Ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον, γιὰ νὰ κηρύξω τὴν ἀλήθεια (ἐ.ἀ. 18,37). Ἀκούγοντας ὁ Πιλάτος τὴ λέξι **«ἀλήθεια»** δὲν κατάλαβε. Ἄνθρωπος τῆς πράξεως μᾶλλον παρὰ τῆς θεωρίας, ἄνθρωπος τοῦ ξίφους τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς πολιτικῆς, σπανίως ἀσχολεῖτο μὲ μεταφυσικὰ θέματα. Παραξενεύεται ποὺ ἀκούει γιὰ

«ἀλήθεια», καὶ λέει· -«**Τί ἐστὶν ἀλήθεια;**». Δὲ βαριέσαι! Τί ψάχνεις; Δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια. Καὶ μόλις εἶπε αὐτὰ ἀμέσως βγήκε ἔξω στοὺς συγκεντρωμένους Ἰουδαίους (ἐ.ἀ. 18,38).

Τὸ ἐρώτημα, **«Τί ἐστὶν ἀλήθεια;**» εἶνε τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅσα ἀντιμετωπίζει ἡ ἀνθρωπότης. Δυστυχῶς ὁ Πιλάτος ἔχασε τὴν εὐκαιρία ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι. Ἐμεῖς ἄς προσπαθήσουμε νὰ ποῦμε κάτι.

***

Ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου, **εἶνε ἡ ἀκριβὴς γνώσις κάποιου πράγματος ἢ προσώπου**. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου διψᾷ γιὰ τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ εἶνε ποὺ τὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐπιστήμονες καὶ μὴ, μικροὶ - μεγάλοι, κοπιᾶζουν νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια· καὶ ἀντὶ αὐτῆς, πολὺ συχνά, ἀκοῦνε ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημερώσεως ψέματα ποὺ φέρνουν σύγχυσι. Ὁ αἰώνας τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν κατήντησε, μὲ τὴ διπλωματία, αἰώνας ψεύδους.

«**Τί ἐστὶν ἀλήθεια;**». Εἶπαν μερικοὶ, ὅτι ἡ ἀλήθεια στηρίζεται στὶς **αἰσθήσεις**. Δηλαδή ὅ,τι βλέπω - ἀκούω, αὐτὸ ὑπάρχει, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἐτσι λένε οἱ **ὑλισταί**. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν δίκιο. Οἱ αἰσθήσεις ἀπατοῦν. Ἀπόδειξις· ἡ γῆ κινεῖται ἰλιγγιωδῶς μέσα στὸ ἄπειρο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἀντιλήφθηκε ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος μὲ τίς αἰσθήσεις, πέρασαν αἰῶνες γιὰ νὰ τὸ μάθῃ. Δὲν εἶνε λοιπὸν τεκμήριο οἱ αἰσθήσεις.

Μὰ τότε ποῦ θὰ στηριχθῇ ἡ ἀλήθεια; Στοὺς νόμους τῆς **λογικῆς**, λένε οἱ **ὀρθολογισταί**. Ἐχουν δίκιο; Ὁχι. Καὶ τὸ πιὸ εὐφυὲς μυαλὸ σκοτίζεται ἀπὸ πάθη· δὲν τ' ἀφήνουν νὰ σκεφτῇ σωστά. Αὐτὸ λέει ἡ ἱστορία τῆς φιλοσοφίας. Ὁ Κικέρων εἶπε· Δὲν ὑπάρχει ἀνοησία ποὺ δὲν τὴν εἶπαν οἱ φιλόσοφοι. Πλανᾷ λοιπὸν καὶ ἡ λογικὴ.

Ποῦ ἐπομένως θὰ στηριχθοῦμε; Στὴν **παρατήρησι** καὶ τὸ **πείραμα**, ἀπαντοῦν οἱ **ἐπιστήμονες**. Ἀλλ' οὔτε αὐτὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ἀλή-

θεια. Σήμερα ή ἐπιστήμη δέχεται κάτι, καί αὔριο τὸ ἀναιρεῖ. Ἐπὶ αἰῶνες πίστευε, ὅτι τελευταία μονάδα τῆς ὕλης εἶνε τὸ ἄτομο· τώρα λέει, ὅτι εἶνε τὸ ἠλεκτρόνιο· αὔριο;... Ἡ θεωρία τοῦ Ἀϊνστάϊν ἀνέτρεψε πολλὰ στερεὰ βάρθρα.

Νὰ καταδικάσουμε τὴν ἐπιστήμη; Ὁχι. Ἐρευνα κάνει. Τὸ «Ἐρευνᾶτε» εἶνε καὶ τοῦ Χριστοῦ ἐντολή (ἐ.ἀ. 5,39). **Ἄς ἐρευνοῦν** οἱ ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ νὰ ἔχουν ὑπὲρ τοὺς δύο πράγματα. ✓ Πρῶτον, ὅτι **ἀσχολοῦνται μὲ φαινόμενα καὶ συμπτώματα, μὰ δὲν φτάνουν στὴν οὐσία**. Σωστά εἶπαν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη μοιάζει μὲ ὄχυρό, πού καταλαμβάνει τὸ πρῶτο τεῖχος του, καὶ βρίσκεσαι μπροστὰ σὲ δεύτερο· καταλαμβάνεις κ' ἐκεῖνο, καὶ βρίσκεται μπροστὰ σὲ τρίτο, μετὰ σὲ τέταρτο, πέμπτο... Ποτέ δὲν θὰ κατορθώσης νὰ τὸ κατακτήσης ὅλο.

✓ Δεύτερον, ὅτι **ἡ γνῶσις ἔχει ὅρια**. Πέρα ἀπὸ τὰ ὑλικά ὄντα, πού ἐρευνᾷ ἡ ἐπιστήμη, ὑπάρχει ὁ ἀσύλληπτος κόσμος τοῦ πνεύματος. Ἐκεῖνο πού δὲν συλλαμβάνει τὸ μυαλό, τὸ συλλαμβάνει ἡ καρδιά. Ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος δὲν ἐρευνᾶται μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ τὸ τηλεσκόπιο· μόνο διὰ τῆς πίστεως. Ἡ ἐπιστήμη ἀπαντᾷ –ἀν μπορῇ– στὸ τί εἶνε ὕλη. Ἀλλὰ τί εἶνε ἄνθρωπος; ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ ποῦ καταλήγει; τί εἶνε θάνατος; τί εἶνε ἡ ζωὴ πέραν τοῦ τάφου; τί εἶνε Θεός; ποιά ἡ σχέσι του μὲ τὸν ἄνθρωπο;... σ' αὐτὰ καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες δὲν μποροῦν νὰ δώσουν ἀπάντησι.

***

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἄγνοια ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούγεται τὸ ἐρώτημα τοῦ Πιλάτου· «*Τί ἐστὶν ἀλήθεια*;». Ἄλλ' εὐτυχῶς, ἀγαπητοί μου· στὸ σκοτάδι χύνεται φῶς. Ἐρχεται ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ, ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸν Ἐσταυρωμένο. Αὐτὸς στὸ ἐρώτημα «*τί ἐστὶν ἀλήθεια*;» ἀπαντᾷ· «**Ἐγὼ εἶμι... ἡ ἀλήθεια**» (ἐ.ἀ. 14,6). **Ὁ Ἐσταυρωμένος εἶνε ἡ ἀλήθεια**. Ποιά ἀλήθεια, ἡ φυσικὴ, ἡ μαθηματικὴ, ἡ ἀστρονομικὴ, ἡ οἰκονομικὴ;... Αὐτὰ εἶνε ψήγματα τῆς ἀλήθειας· ὁ Χριστὸς εἶνε ὁλόκληρη ἡ ἀλήθεια στὸν ὕψιστο βαθμό. Ἐνα ἕξοχο πνεῦμα εἶπε· Ζητοῦμε τὴν ἀλήθεια, σπουδάζουμε, διαβάζουμε, ἐρευνοῦμε· ὕστερα, φορτωμένοι διπλώματα καὶ κατάκοποι, διαπιστώνουμε, πῶς ὅ,τι σοφό, ὠραῖο, ἀληθινὸ ἐλέχθη στὸν κόσμο, ὑπάρχει ἤδη μὲ λίγες λέξεις στὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ κάποιος κοινωτιστῆς, πού ἐξέτασε τὸ Χριστὸ αὐστηρά, τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ ἐγγράφως· Δὲν γνωρίζω ἂν σὲ ἄλλους πλανῆτες ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχουν δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν ἄλλη θρησκεία ἀπ' αὐτὴν πού δίδαξε ὁ Ἐσταυρωμένος.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια. Πιλάτε, τί κάνεις; Ἐχεις μπροστὰ σου τὴν Ἀλήθεια μὲ ἄλφα κεφαλαῖο, καὶ δὲν θέλεις νὰ τὴ γνωρίσης καὶ νὰ σωθῆς; Ἀλλὰ **ἡ ἀλήθεια θέλει τόλμη καὶ ταπεινῶσι**. Θέλει τὴν ταπεινῶσι τῶν βοσκῶν τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν φαράδων τῆς Γαλιλαίας. Σὲ ταπεινὲς ψυχὲς ἀποκαλύπτεται ὁ Χριστός.

Ὅποιος, ἐπίσης, δὲν ἔχει **αἴσθησι Χριστοῦ**, εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶπε «*Εἰς τοῦτο γεγέννημαι... ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ*», πρόσθεσε κάτι σπουδαῖο· «*Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς*» (ἐ.ἀ. 18,37). Ὅποιος εἶνε τέκνον τῆς ἀληθείας, ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθεια, ὅποιος ἔχει καλὴ διάθεσι καὶ ταπεινῶσι, ὅποιος εἶνε εἰλικρινῆς καὶ εὐγενῆς, αὐτὸς ἀκούει τὴ φωνὴ μου· ὁ ἄλλος δὲν ἀκούει.

***

Εἶπαν, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἐσταυρωμένη Ἀγάπη. Συμφωνῶ. Ἀλλὰ προσθέτω· Παραπάνω ἀπὸ Ἀγάπη ὁ Χριστὸς εἶνε **ἡ ἐσταυρωμένη Ἀλήθεια**. Διότι ἡ ἀγάπη χωρὶς τὴν ἀλήθεια εἶνε κάλπικο νόμισμα, εἶνε ἀπάτη. Πόσες φορές γυναῖκες καὶ ἄντρες ἀπατήθηκαν ἀπὸ ψεύτικα λόγια περὶ ἀγάπης!

Πολεμεῖται ἡ ἀλήθεια στὶς μέρες μας, γιατί εἶνε **μαλώτρα**, διαιρεῖ τὸν κόσμο. **Τὸ ψέμα** κυριαρχεῖ. Ψέμα ποικίλο, μικρῶν καὶ μεγάλων, λαοῦ καὶ ἀρχόντων, πολιτικῶν καὶ διπλωματῶν. Κυκλοφορεῖ παντοῦ, ἔγινε νόμισμα παγκόσμιο. Ζητᾷ νὰ σβῆσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ὅταν ἤμουν στὴ Θεσσαλονίκη, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἶδα τὸ ἐξῆς. Κάποιος τρέχοντας σκαρφάλωσε σ' ἓνα τηλεγραφόξυλο. «Θὰ σβῆσω τὸν ἥλιο», ἔλεγε κ' ἔφτυνε ψηλά. Ὁ ταλαίπωρος δὲν εἶχε σῶας τὰς φρένας· σὲ λίγο τὸν κατέβασε ἡ ἀστυνομία. Ὅπως λοιπὸν κανένας τρελλὸς δὲν μπορεῖ νὰ σβῆσῃ τὸν ἥλιο μὲ τὰ σάλια του, πού ἐπιστρέφουν στὸ κεφάλι του, ἔτσι ἀνόητοι εἶνε ὅσοι νομίζουν ὅτι ὑψώνοντας τὸ σπιθαμιαῖο ἀνάστημά τους θὰ μπορέσουν νὰ θίξουν τὸν ἥλιο - Χριστό. Ὁ ἥλιος δὲν σβῆνει. Πρὸς στιγμὴν τὸν σκιάζουν ψέματα, συκοφαντίες, διαβολές· στὸ τέλος θὰ διαλύσῃ τὰ σύννεφα. Θὰ θριαμβεύσῃ, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων.

Μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο σήμερα ἄς κλίνουμε τὸ γόνυ. Μὲ ταπεινῶσι καὶ τόλμη ἄς προχωρήσουμε. Τὸ στεφάνι ἀνήκει σὲ ὄσους ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀλήθεια. **Στὸ Χριστό μας**, πού εἶπε «*Ἐγὼ εἶμι... ἡ ἀλήθεια*», σ' αὐτὸν **ἀνήκει ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις** εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 7-4-1977. Καταγραφή καὶ σύντμησις 28-4-2005, ἐπανεκδόσις 9-3-2018.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1254²

Τοῦ ἁγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου
Δευτέρα 23 Ἀπριλίου 2018 (2006)

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Νὰ γίνουμε ἅγιοι

«Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Λευϊτ. 20,7,26. Α' Πέτρ. 1,16)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις. Ἑορτάζει καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ
τροπαιοφόρος.

Λάμπουν οἱ ἅγιοί μας μὲ τὸν βίο τους, μὲ
μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ θαύματά τους, μὲ τὴν ὄλη
ζωὴ καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὸ τέλος τους. Καὶ τί
μᾶς προτρέπουν, τί μᾶς συνιστοῦν; Ἐκεῖνο
ποῦ εἶπε ὁ Κύριος· «**Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅ-
γιός εἰμι**» (Λευϊτ. 20,7,26. Α' Πέτρ. 1,16).

Ἄκοῦμε ἅγιος..., ἅγιος..., ἅγιος... ἀλλὰ
δὲν καθήσαμε νὰ σκεφτοῦμε **τί σημαίνει**. Γι'
αὐτὸ σήμερα θὰ κάνω λίγες σκέψεις ἐπάνω
σ' αὐτό. Διότι, ὅπως βλέπουμε, εἴμαστε ὑπο-
χρεωμένοι νὰ γίνουμε ἅγιοι ὅλοι, καὶ ὁ σκο-
πὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶνε νὰ κάνη ἁγίους.

***

Ποιός εἶνε ὁ ἅγιος; τί εἶνε **ἅγιον**; Στὴν ἀρ-
χαία γλῶσσα μας ἅγιος θὰ πῆ **καθαρός**. Πάρ-
τε γιὰ παράδειγμα ἓνα στοιχεῖο χρήσιμο στὴ
ζωὴ μας, τὴ **βενζίνη**. Ἡ βενζίνη δὲν βγαίνει ἔ-
τσι ἀπὸ τὰ κοιτάσματα τῆς γῆς. Βγαίνει ἓνα
μαῦρο ῥευστό, ποῦ περνάει ἀπὸ πολλὰ φίλ-
τρα καὶ καθαρίζεται. Γι' αὐτὸ ἀκοῦς τὸ σω-
φὲρ καὶ ζητάει βενζίνη καθαρὴ· γιατί γνωρίζ-
ει, ὅτι κ' ἓνα μικρὸ σκουπιδάκι κάνει ζημιὰ
στὸ αὐτοκίνητο. Ἄλλο παράδειγμα ὁ **χρυσός**.
Δὲν βγαίνει κι αὐτὸς ἀτόφιος ἀπὸ τὰ σπλά-
χνα τῆς γῆς. Εἶνε μέταλλο ἀναμεμειγμένο μὲ
ποικίλες εὐτελεῖς ὕλες· τὸ ρίχνουν οἱ χρυσο-
χόοι μέσα στὸ καμίνι πολλὰς φορές, καὶ ἔτσι
βγαίνει ὁ γνήσιος χρυσός, εἰκοσιτεσσάρων
καρατίων ὅπως λένε. Θέλετε ἄλλο παράδει-
γμα; ὁ **ἀέρας** ποῦ ἀναπνέουμε. Χωρὶς χρυσά-
φι ζῆς, χωρὶς βενζίνη μπορεῖς νὰ ζήσης, ἀλλὰ
χωρὶς ἀέρα κανεὶς δὲν ζῆ. Οἱ ἄνθρωποι ζη-
τοῦν καθαρὸ ἀέρα, ἰδίως στὶς πόλεις ποῦ τὶς
καλύπτει νέφος ἀπὸ καυσαέρια· γι' αὐτὸ μὲ
κάθε εὐκαιρία βγαίνουν κατὰ χιλιάδες ἔξω
ἀπὸ τὶς πόλεις.

Θέλουμε καθαρὴ βενζίνη, καθαρὸ χρυσά-
φι, καθαρὸ ἀέρα, καθαρὸ ροῦχο, καθαρὸ πιά-
το... ἔτσι πλάστηκε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ γεννᾶ-
ται τὸ ἐρώτημα· κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν
ψυχὴ; **Εἶνε καθαρὴ ἡ ψυχὴ μας;** Βρέστε μου
ἓναν ἄνθρωπο, ποῦ ἡ σκέψι του νὰ μὴν ἐνο-
χλῆται ἀπὸ πονηροὺς λογισμοὺς, ἡ καρδιά
του νὰ μὴ νιώθῃ ἐγωισμό, ἡ θέλησί του νὰ μὴ
παρασύρεται. Ὑπάρχει τέτοιος ἄνθρωπος; Κά-
ποτε ὑπῆρχε. Ποιός ἦταν; Ὁ πρῶτος ἄνθρω-
πος, ὁ **Ἀδάμ**. Καθαρὸς σὰν χρυσάφι βγήκε ἀπὸ
τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Ἀλλά, ὅπως γνω-
ρίζουμε, ἔπεσε· κι ἀπὸ τότε πλέον ἡ σκέψι
του ῥέπει στὸ κακό, ἡ καρδιά του γεμίζει ἀ-
καθαρότητα, καὶ ἡ θέλησί του δυσκολεύεται νὰ
φτάσῃ τὸ ἀγαθό. Ἀναστενάζει γιὰ τὴν ἀκα-
θαρότητα του. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε τὸ Δαυὶδ νὰ λέῃ·
«**Πλῦνε καὶ πάλι πλῦνε με**», **Κύριε**, «**καὶ ὑπὲρ
χιόνα λευκανθήσομαι**», καὶ δός μου «**καρδίαν
καθαράν**» (Ψαλμ. 50,4,9,12). Ἀκοῦμε καὶ τὸν ἀπόστο-
λο Παῦλο νὰ λέῃ· «**Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρω-
πος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος**» τῆς ἀ-
μαρτίας; (Ρωμ. 7,24). **Ὅλοι ἀναστενάζουμε**· γιατί
γνωρίζουμε ποιὸ ἐπρεπε νὰ εἴμαστε καὶ βλέ-
πουμε ποιὸί εἴμαστε. Ὑπάρχει μεγάλη ἀπό-
στασι μεταξύ ἐκείνου ποῦ ἐπρεπε νὰ εἴμα-
στε, καὶ ἐκείνου ποῦ εἴμαστε τώρα.

Ζητοῦμε λοιπὸν τὴν ἀγιότητα. Καὶ **ποιός
θὰ μᾶς δώσῃ** τὴν ἀγιότητα; Κανεὶς ἄλλος πα-
ρὰ μόνο ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ἦρ-
θε στὸν κόσμον, ἴδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μᾶς
χαρίζει δύο μυστήρια μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἀγιά-
ζει. Τὸ ἓνα εἶνε τὸ **βάπτισμα**. Ὅποιος μὲ πίστι
βαπτίζεται στὸ ἁγιασμένο νερὸ «**εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος**», καθαρίζεται· ἡ κολυμβήθρα εἶνε ἓνας
Ἰορδάνης. Ἀράπης μπαίνει, ὀλόλευκος βγαί-
νει, «**ὑπὲρ χιόνα**» καθαρίζεται. Γι' αὐτὸ οἱ βα-
πτιζόμενοι ντύνονται στὰ ἄσπρα (σύμβολο

τῆς καθαρότητος) καὶ γι' αὐτὸ παιδιὰ πού πεθαίνουν μικρὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ κλαῖμε (εἶνε σὰν ἄγγελοι). Ἄλλ' ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ καθαρότης τοῦ βαπτίσματος μολύνεται μὲ ποικίλα ἁμαρτήματα, ὥρισε ὁ Θεὸς ὡς δεῦτερο λουτρὸ τὸ μυστήριον τῆς **μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως**. Σ' αὐτὸ ὁ πιστὸς καθαρίζεται πλέον μέσα στὰ δάκρυά του καὶ ἔτσι ἀγιάζεται.

Ὁ Χριστὸς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν, μᾶς δίνει ἀκόμα τὴ **δύναμι νὰ νικοῦμε τὸ κακό**. Πῶς μᾶς τὴ δίνει; Ὑπὸ ἓνα ὄρον. Ποιὸν ὄρο; Χωρὶς νὰ μᾶς βιάζῃ, περιμένει νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς «**θέλω**». Νὰ ἔχουμε δηλαδὴ τὴν καλὴ διάθεσι, **νὰ ζητοῦμε** τὸν ἁγιασμό. Θυμηθῆτε τὸν παράλυτο, πού ἦταν κατάκοιτος 38 χρόνια. Ὁ Χριστὸς δὲν τὸν θεράπευσε ἀμέσως. Τὸν ρώτησε προηγουμένως «**Θέλεις ὑγίης γενέσθαι;**», θέλεις νὰ γίνῃς καλά; (ἰω. 5,6). Καὶ ὅταν ἐκεῖνος εἶπε τὸ ναί, τότε τὸν θεράπευσε.

Ὁ Χριστὸς εἶνε «ὁ ἁγιασμὸς ἡμῶν» (ἐκφών. ὁρθρ. καὶ θ. λειτ.: βλ. Α' Κορ. 1,30).

Τὸν ἁγιασμό ὁ Θεὸς τὸν δίνει **σὲ ὅλους**. Ἄλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: **ἐμεῖς θέλουμε τὸν ἁγιασμό;** Δυστυχῶς, ἂν ὑπάρχη κάτι, τὸ ὁποῖο σήμερα **περιφρονεῖται**, αὐτὸ εἶνε ἡ ἀγιότης. Ἄν ῥωτήσῃς τίς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν ἀκόμη, ποιά εἶνε τὰ θελήματα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, ὁ ἕνας θέλει νὰ γίνῃ πλούσιος, ν' ἀποκτήσῃ τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα· ὁ ἄλλος θέλει νὰ γίνῃ ἐγγράμματος καὶ ξετιτεύεται γιὰ σπουδές· ὁ ἄλλος θέλει νὰ δοξαστῇ, ν' ἀκουστῇ τὸ ὄνομά του· ὁ ἄλλος θέλει... Πολλὰ «θέλω» ἀκούγονται, ἓνα μόνο δὲν ἀκούγεται: «θέλω νὰ γίνω ἅγιος». Αὐτὸ ἦταν ἄλλοτε ὁ πόθος κάθε εὐγενοῦς ψυχῆς. Σήμερα αὐτὸ λείπει.

Τὸ «θέλω νὰ γίνω ἅγιος» **ἀπαιτεῖ ἀγῶνα**. «**Ἀγωνίζεσθε**» εἶνε ἡ θεία ἐντολή (Λουκ. 13,24. Α' Τιμ. 6,12). Ὁ Χριστιανὸς εἶνε **ἀγωνιστής**, ὁ ἅγιος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἥρωας – μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλους ἥρωες, μικροὶ εἶνε ὅλοι. Ὁ ἅγιος εἶνε **ἥρωας**: ἥρωας πού πολεμᾷ μὲ τὴ σάρκα, μὲ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμον, καὶ μὲ τὸν διάβολο, μὲ ὄρατους καὶ ἀοράτους ἐχθρούς.

Δῶστε μου, ἀδελφοί μου, ἁγίους (παιδιὰ καὶ νέους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὑπαλλήλους καὶ ἀξιωματικούς, πολιτικούς καὶ κληρικούς), καὶ τότε θὰ γίνῃ **ἡ Γῆ κατοικία ἀγγέλων**.

«**Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι**». Σήμερα ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τοῦ **ἁγίου Γεωργίου**, πού καὶ αὐτὸς εἶνε πρότυπο ἡρωισμού. Δὲν θαυμάζει κανεὶς τὸν ἅγιο Γεώργιο τόσο γιὰ τὸ στρατιωτικὸ του ἀξίωμα ὅσο διότι νίκησε τὸ ἐγὼ, τὸ διεφθαρμένο ἐγὼ. Γι' αὐτὸ ἀναδεί-

χθηκε ἅγιος καὶ τιμᾶται ὡς ἅγιος. Ἀγωνίστηκε. Θυσίασε τὰ πάντα· καὶ τὴ νεότητά, καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸν πλοῦτο, καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ του. Ἔγινε θυσία γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κάποιος εἶπε: **Θέλω νὰ γίνω ἅγιος, ὅ,τι κι ἂν μοῦ στοιχίσῃ**.

* * *

Σήμερα λοιπόν, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἀπευθύνω τὸ σοβαρὸ ἐρώτημα πρὸς ὅλους μας: **Θέλουμε νὰ γίνουμε ἅγιοι;** Διότι ὁ κάθε Χριστιανὸς καλεῖται νὰ γίνῃ ἅγιος. Μερικοὶ νομίζουν, ὅτι ἅγιοι εἶνε μόνο κάποιοι ἀσκηταὶ πού μένουν σὲ σπήλαια τοῦ Ἄγιου Ὁρους. Ὁχι. **Ἄγιος πρέπει νὰ γίνῃ κάθε ἄνθρωπος**. Ἄν ἀνοίξουμε τὰ συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας, βλέπουμε ἁγίους ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Ἔχουμε ἁγίους δασκάλους ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος ὁ Χρυσόστομος ὁ Γρηγόριος, ἁγίους στρατιῶτες ὅπως οἱ Σαράντα μάρτυρες, ἁγίους ἀξιωματικούς ὅπως ὁ ἅγιος Δημήτριος, ἁγίους βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες ὅπως ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος. Ἔχουμε ἁγίους ἀπ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ τίς ἡλικίες (βρέφη ὅπως τὰ 14.000 νήπια πού σφαγίασε ὁ Ἡρώδης, μικρὰ παιδιὰ ὅπως ὁ ἅγιος Κήρυκος, ὠριμους ἄντρες ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος, σεβάσμιους γέροντες ὅπως ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Τὸ ἄνθος τῆς ἀγιότητος φυτρώνει σὲ ὅλους τοὺς τόπους καὶ τὰ ὅλα ἐδάφη. Εἶνε ὅπως τὸ ἄνθος ἐντελβαῖς, πού μπορεῖ καὶ φυτρώνει στὴν κορυφὴ τῶν Ἄλπεων μέσα στὰ χιόνια.

Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς κἀνῃ ἁγίους. Κανεὶς βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὸ ὕψος τῆς δικῆς του ἀρετῆς. **Οἱ ἄνθρωποι** γίνονται καὶ λέγονται ἅγιοι **ἐν σχετικῇ ἐννοίᾳ**. Ἄγιος **ἐν ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ εἶνε μόνο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ὁ Χριστὸς ποτέ δὲν μολύνθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, μένει ἀπολύτως καθαρὸς καὶ ἀγνός. Γι' αὐτὸ στὴ θεία λειτουργία, ὅταν πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς θείας κοινωνίας, ἀκοῦμε –καὶ ἔχουν μεγάλη σημασία τὰ λόγια αὐτά– τὸν ἱερέα νὰ λέῃ: «**Πρόσχωμεν. Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις**», δηλαδὴ τὴν ὥρα αὐτὴ προσφέρονται πρὸς θείαν κοινωνίαν τὰ ἅγια μυστήρια, ἀλλὰ σὲ ποιούς; «**τοῖς ἁγίοις**», στοὺς ἁγίους μόνο. Ποιοὶ εἶνε οἱ ἅγιοι; Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἐκκλησιαζόμενοι· ἁγίους δηλαδὴ μᾶς ὀνομάζει ὅλους ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλὰ ἐμεῖς, κάπου συναισθανόμενοι τὴν ἀτέλεια καὶ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, τί λέμε; Ἀπαντοῦμε ταπεινά: Ὁχι. «**εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς ἀμήν**» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. λειτ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2082

Κυριακὴ Βαΐων βράδου
1 Ἀπριλίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ Νυμφίος

«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα...» (Μ. Δευτ. ὄρθρ. τροπ.)

Ἔφθασε, ἀγαπητοί μου, ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Χθὲς ἀκούσαμε τὸν Κύριο νὰ λέη «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43). Τὸ πρωὶ ἔγινε ἡ ὑποδοχὴ τοῦ μὲ τὰ «*Ἰωσάννά...*» (ἔ.ἀ. 12,13). Κι ἀπόψε ἡ ἐκκλησία ντύνεται στὰ μαῦρα. Βγαίνει ἡ εἰκόνα τοῦ Νυμφίου κι ἀκοῦμε **τὸ τροπάριο «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα...»**. Αὐτὸ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐρμηνεύσω.

***

Τὸ τροπάριο αὐτὸ εἶνε ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν **παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων** πού εἶπε ὁ Κύριος (βλ. Ματθ. 25,1-13). Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν παραβολὴ αὐτή, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου τῶν Ἑβραίων· γιατί τὰ ἔθιμα αὐτὰ ποικίλλουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο.

Ὁ γάμος εἶνε τὸ σημαντικώτερο γεγονός τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα, ἄγνωστοι μέχρι χθὲς μεταξύ τους, σήμερα νὰ δίνουν ὑπόσχεσι ἐμπρὸς στοῦ Θεοῦ ὅτι θὰ ζήσουν ἐνωμένοι ἰσοβίως, ἀφωσιωμένοι ὁ ἕνας στοῦ ἄλλο, καὶ θὰ φέρουν παιδιὰ στοῦν κόσμῳ. Ποιὸς δὲν συγκινεῖται βλέποντάς τους;

Ποιά ἦταν τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου στοὺς Ἰουδαίους τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ; Ἡ νύφη περιμένε στοῦ πατρικό της. Δὲν ἦταν γνωστὸ πότε θὰ ἔρθῃ ὁ γαμπρὸς νὰ τὴν πάρῃ. Σὲ μιὰ ὥρα πού δὲν περιμέναν, αὐτὸς ἔπαιρνε τοὺς φίλους του καὶ πήγαινε. Ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς νύφης ἔπρεπε νὰ περιμένουν νεάνιδες παρθένες μὲ κάνιστρα γεμᾶτα ἄνθη καὶ λαμπάδες - λυχνάρια. Ὅταν ἐρχόταν ὁ νυμφίος αὐτὲς ἄναβαν τὰ λυχνάρια, τὸν ὑποδέχονταν, καὶ οἱ νέοι τῆς συνοδείας του μαζί μὲ τὶς νεάνιδες, ὅλοι μαζί μὲ τραγούδια καὶ χαρὰ, ἔμπαιναν στοῦ σπίτι τῆς νύφης. Ὁ νυμφίος ἐν συνεχείᾳ ἔπαιρνε τὴ νύφη ἀπ' τὸ πατρικό της καὶ μὲ πομπὴ τὴ μετέφερε στοῦ δικό του σπίτι, κ' ἐκεῖ γινόταν ὁ γάμος.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν αὐτὰ ὁ Κύριος εἶπε τὴν **παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων**. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, λέει, μοιάζει μὲ δέκα παρθένας, πού μὲ τὶς λαμπάδες - τὰ λυχνάρια τοὺς περιμένουν νὰ προῦπαντήσουν τὸ νυμφίον. Ἀπ' αὐτὲς πέντε ἦταν μυαλωμένες καὶ προνοητικὲς καὶ πέντε ἄμυαλες, οἱ ὁποῖες δὲν φρόντισαν σὰν τὶς ἄλλες νὰ ἐφοδιαστοῦν μὲ λάδι. Ἀργοῦσε ὁμως νὰ ῥθῇ ὁ νυμφίος καὶ νυσταγμένες ὅλες ἀποκοιμήθηκαν. Τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε ξαφνικὰ φωνὴ «**Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ**» (Ματθ. 25,6). Τότε ξύπνησαν ὅλες κι ἄναψαν τὰ λυχνάρια τοὺς. Οἱ πέντε πού δὲν εἶχαν ἐφοδιαστῆ εἶπαν σὲς ἄλλες «**Δώστε μας ἀπ' τὸ λάδι σας, γιατί τὰ λυχνάρια μας σβήνουν**». Ἐκεῖνες ἀπήντησαν «**Αὐτὸ πού ἔχουμε δὲν θὰ φτάσῃ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς· πηγαίνετε καλύτερα ν' ἀγοράσετε γιὰ σᾶς ἀπ' αὐτοὺς πού πουλᾶνε**». Ἐνῶ ὁμως αὐτὲς πήγαιναν ν' ἀγοράσουν, ἦλθε ὁ νυμφίος, οἱ ἔτοιμες μπῆκαν μαζί του στοῦ σπίτι πού εἶχε τὸ γάμο κ' ἡ πόρτα ἔκλεισε. Ἐρχονται μετὰ καθυστερημένες οἱ ὑπόλοιπες φωνάζοντας «**Κύριε κύριε, ἄνοιξέ μας**». Μὰ αὐτὸς τοὺς ἀποκρίθηκε· «**Ἀλήθεια σᾶς λέω, δὲν σᾶς ξέρω**».

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολὴ. Καὶ ὡς συμπέρασμα ὁ Κύριος προσθέτει· «**Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται**» (ἔ.ἀ. 25,13). Στὶς παραβολὲς ὁ Κύριος ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Θὰ ἀπαντήσουμε λοιπὸν στὰ ἐξῆς **ἐρωτήματα**. α') Ποιὸς εἶνε ὁ νυμφίος; β') ποιά ἡ νύφη; γ') ποιὲς οἱ παρθένας; καὶ δ') ποιὲς οἱ λαμπάδες;

***

✓ **Ποιὸς εἶνε ὁ Νυμφίος;** Εἶνε ὁ Χριστός. Ἡ λέξι Νυμφίος γράφεται μὲ Νῖ κεφαλαῖο. Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε σὰν τοὺς γαμπροὺς τοῦ κόσμου πού εἶνε ἁμαρτωλοί. Κάθε κόρη βέβαια λαχταρᾷ τὸ γαμπρό. Ἀλλὰ ὑπάρχουν σήμερα

νυμφίοι ιδεώδεις; Ἄν ἤξεραν τὰ κορίτσια τί τραβοῦν οἱ παντρεμένες, δὲν ξέρω ἂν θὰ παντρεύονταν. Ποιοί εἶνε σήμερα ἄξιοι νὰ στεφάνωθουν; Κορίτσια μου, οἱ ἄντρες αὐτοὶ ἔχουν παντρευτὴ δέκα φορές χωρὶς στεφάνι. Ἄλλοτε τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά· ὁ πρῶτος γάμος ἦταν ὁ εὐλογημένος, ὁ δεύτερος ἦταν κατὰ συγκατάβασιν, ὁ τρίτος κατὰ ἄκρα παραχώρησι· τέταρτος δὲν ὑπῆρχε. Σήμερα χριστιανικὸς γάμος εἶνε σπάνιος. Μόνο ὁ **Χριστὸς εἶνε ὁ ιδεώδης νυμφίος**. Αὐτὸς λοιπὸν προβάλλεται τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα.

✓ **Ποιά εἶνε ἡ νύφη; Ἡ Ἐκκλησία** μας. Τὴν εἶδε ὁ Ἰωάννης στὴν Ἀποκάλυψι. Καμμιά νύφη δὲν εἶνε στολισμένη σὰν αὐτήν. Ἐκκλησία εἶνε ὅλοι οἱ βαπτισμένοι. Καὶ γι' αὐτὸ νύφη εἶνε καὶ **κάθε Χριστιανός**, κάθε πιστός, κάθε ψυχὴ ποὺ βαπτίζεται εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Στὸ βάπτισμα γίνεται ἕνας ἀρραβώνας· ἀρραβωνιασμένη εἶνε κάθε ψυχὴ μὲ τὸ Χριστὸ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (βλ. Β' Κορ. 1,21-22. Ἐφ. 1,13-14. Πρβλ. Β' Κορ. 11,2). Καὶ ὅπως ἡ γυναίκα πρέπει νὰ ἔνε πιστὴ στὸν ἄντρα της, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ μένη πιστὴ στὸ Χριστό. Ἡ κόρη ποὺ ἀγαπάει μὲ πόθο τὸ νυμφίον της, μετράει τίς μέρες πότε νὰ ῥθῃ ἡ ὥρα τοῦ γάμου· ἔτσι καὶ οἱ ψυχὲς οἱ πιστὲς στὸ Χριστό. Καὶ ἡ Ἐκκλησία περιμένει τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου (πρβλ. Ἀπ. 22,17)· θὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ Ἄρνιου στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Νυμφίος ὁ Χριστός, νύμφη ἡ Ἐκκλησία.

✓ **Ποιὲς εἶνε τώρα οἱ παρθένας;** Εἶνε τὸ τάγμα τῶν ἀγάμων καὶ ἀφιερωμένων γυναικῶν ποὺ ὑπηρετοῦν σὲ ἱεραποστολικά καὶ φιλανθρωπικά ἔργα καὶ ἀσκοῦνται στὴ μοναχικὴ πολιτεία. Εἶνε ἀκόμη **κάθε ψυχὴ** ποὺ λατρεύει καὶ ὑπηρετεῖ μὲ πιστότητα, εἰλικρινῆ ἀφοσίωσι καὶ αὐταπάρησι τὸν Κύριο.

✓ **Καὶ ἡ λαμπάδα τέλος ποιά εἶνε;** Εἶνε ἡ **πίστις ἢ ὀρθόδοξος**. Ὅπως τὸ λυχνάρι γιὰ νὰ μὴ σβῆσῃ θέλει λάδι, ἔτσι καὶ ἡ πίστις γιὰ νὰ καίῃ ἢ φλόγα της θέλει νὰ τὴ συνοδεύουν **καλὰ ἔργα**. Σὲ κάθε ναό, ὅπως ξέρουμε, μέσα στὸ ἅγιο βῆμα καίει μιὰ **ἀκοίμητη κανδήλα**· ἔχει εὐθύνη ὁ νεωκόρος κι ὁ παπᾶς ἂν σβῆσῃ. Στὴν ἱερὰ **μονὴ Ζάβορδας** τῶν Γρεβενῶν κατ' ἐντολὴν τοῦ ἰδρυτοῦ της ἔκαιγε πάντοτε μιὰ φωτιά. Εἶχε πεῖ στοὺς μοναχοὺς· Προσέξτε νὰ μὴ σβῆσῃ ἢ φωτιά, γιατί ἂν σβῆσῃ θὰ συμβῆ κακό. Καὶ ἔκαιγε πράγματι συνεχῶς ἐπὶ 250 χρόνια. Πότε ἔσβησε; παραμονὲς τοῦ πολέμου τοῦ '40· ξέχασαν νὰ τὴν τροφοδοτήσουν, καὶ τότε ἔγινε ἡ Κατοχή. Κ' ἐμεῖς λοιπὸν ἔχουμε μιὰ λαμπάδα, ποὺ τὴν ἀνάψαμε στὸ βάπτισμά μας. Εἶνε ἡ **λαμπάδα τῆς πίστεως**, ποὺ γιὰ νὰ μὴ σβῆσῃ πρέπει

νὰ τροφοδοτῆται μὲ καλὰ ἔργα, τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης· «*πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη*» (Γαλ. 5,6).

* * *

Στὶς μέρες μας, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ πίστις κλονίζεται, ψυχραίνεται, **τὰ λυχνάρια σβήνουν**· λίγες ψυχὲς κρατοῦν ἀναμμένη τὴ λαμπάδα.

Ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί, στὸ εὐλογημένο χωριό μας οἱ ἄνθρωποι εἶχαν εὐλάβεια. Τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως οἱ γιαγιάδες μας μᾶς ἔλεγαν· Παιδιά μου, ὅταν ὁ παπᾶς πῆ «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός...*», νὰ πλησιάσετε ν' ἀνάψετε τὴ λαμπάδα σας· κι ὅταν τελειώσῃ ἡ λειτουργία καὶ γυρίζετε στὸ σπίτι, **προσέξτε πολὺ μὴ σβῆσῃ ἢ λαμπάδα**· νὰ τὴ φέρετε ἀναμμένη. Κ' ἐμεῖς περνώντας τὰ σοκάκια καὶ τὰ καλντερίμια τοῦ χωριοῦ προσπατούσαμε τὴ φλόγα. Κι ὅταν τὴ φέρναμε στὴ γιαγιά, τὴν ὑποδεχόταν μὲ εὐλάβεια καὶ μ' αὐτὴν ἀγίαζε τὸ σπίτι. Εὐλογημένα χρόνια καὶ ἔθιμα...

Τὴ λαμπάδα σας, λοιπὸν, τὴ λαμπάδα σας! Ὅχι αὐτὴ τὴ φυσικὴ λαμπάδα, ἀλλὰ τὴν πίστι, ποὺ τρεμοσβῆνει τώρα μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ σβῆσῃ ποτέ. Νὰ τὴν συντηρῆτε κάθε μέρα καὶ κάποιο καλὸ ἔργο, μὲ προσευχὴ, μὲ ἀνάγνωσι, μὲ ἐλεημοσύνες. Γιατί τό'πε ὁ Κύριος· «*Γρηγορεῖτε, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται*».

Ποῦ ξέρουμε τὴν ὥρα; Ποῦ ξέρουμε μήπως συμβῆ σεισμὸς καὶ δὲν μείνῃ τίποτα ὄρθιο; Τί νὰ μᾶς κάνῃ ὁ Θεός; ἢ πορνεία, ἢ μοιχεία, ἢ χαρτοπαιξία, ἢ ἀθεία, ὅλα τὰ πάθη ὀργιάζουν· τί νὰ δῆ ἀπὸ μᾶς ὁ Θεός;

Λοιπὸν, «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*». **Πότε ἔρχεται;** Εἴτε τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, εἴτε τὴν ὥρα τῆς δευτέρας παρουσίας. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Ὁ Κύριος ἔρχεται ἐκεῖ ποὺ δὲν περιμένεις, «*ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί*» (Α' Θεσ. 5,2).

Ἄς φυσᾶνε οἱ ἄνεμοι, ἄς γίνεταί θύελλα· ὅταν ὑπάρχη δυνατὴ φλόγα, ὁ ἄνεμος ἀντὶ νὰ σβῆνῃ φουντώνει τὴ φλόγα. Τὴ φωτιά, ποὺ ὁ Χριστὸς ἀνάψε στὴν καρδιά μας, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὴ σβῆσουν ὅλοι οἱ δαίμονες κι ὅλα τὰ ποτάμια τῆς κολάσεως. Θὰ τὴν κρατήσουμε μέχρι τέλους, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὴν ἁγία μας Ὁρθοδοξία, ὥστε ὅταν ἀκουστῇ «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...*», **νὰ τὸν προῦπαντήσουμε** ὅλοι μὲ τίς λαμπάδες ἔτοιμες, καὶ νὰ πᾶμε μαζί του ἐκεῖ ποὺ εἶνε τὰ ἄυλα πνεύματα, ὁ χορὸς τῶν ἁγίων, «*ὅπου ἦχος καθαρὸς ἑορταζόντων καὶ βοώντων ἀπαύστως· Κύριε, δόξα σοι*» (Μ.Τρίτ. αἰν.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2083	Μεγάλη Δευτέρα βράδυ 2 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

1ος λόγος τοῦ σταυροῦ

Συγχώρησις

«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23,34)

Ἄς δοξάσουμε τὸ Θεό, ἀγαπητοί μου, διότι παρ' ὅλη τὴν ἀτέλεια καὶ ἀμαρτωλότητά μας μᾶς ἀξιώνει νὰ εἰσέλθουμε στὴν ἑβδομάδα αὐτή. Ὄνομάζεται **Μεγάλη Ἑβδομάδα** ὄχι γιὰ τὸ μῆκος τῶν ὥρῶν τῆς ἀλλὰ γιὰ τὴ σημασία ὅσων συνέβησαν κατ' αὐτήν· αὐτὰ ἐορτάζουμε οἱ ὀρθόδοξοι στοὺς ναοὺς μας. Εἶνε γεγονότα κοσμογονικά, μπροστὰ στὰ ὁποῖα ὠχριοῦν καὶ ἐκμηδενίζονται τὰ γεγονότα τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Ἐκεῖνα λησμονοῦνται, «γενεαὶ πᾶσαι» ὅμως ὑμνοῦν καὶ θὰ ὑμνοῦν (ἐγκώμ. Μ. Σαβ.) ὅσα συνέβησαν τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ.

Ὅπως λέει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ **Κύριος** ἐπάνω στὸ Γολγοθᾶ **ἄνοιξε σχολεῖο** καὶ **ἔδρα** του ἔκανε τὸ **σταυρό**. «Ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς», εἶπε ὁ ἴδιος, «πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν» (Ἰω. 12,32). Κι ὅπως εἶπε ἕνας νεώτερος φιλόσοφος, ὁ **σταυρὸς εἶνε μαγνήτης**, ὁ ὑπέρθειος μαγνήτης, ποὺ ἐλκύει τὶς ἐκλεκτὲς ψυχὲς ὅπως ὁ φυσικὸς μαγνήτης ἐλκύει τὰ μέταλλα. Μόνο χυδαῖες ψυχὲς δὲν ἐλκύονται ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ Χριστὸς μας λοιπὸν πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ ἄνοιξε τὰ χεῖλη του καὶ **μίλησε ἑπτὰ φορές**. Καὶ ἀπορεῖ κανεὶς, πῶς βρῆκε τὴν ψυχραιμία, ἡρεμία, νηφαλιότητα, ἀπάθεια, νὰ πῆ τοὺς λόγους αὐτοῦς, ποὺ καθένας εἶνε κ' ἕνα θαῦμα. Πρέπει νὰ τοὺς νιώσουμε βαθειά, νὰ γίνουν βίωμά μας, νὰ «*συσταυρωθῶμεν*» κ' ἐμεῖς μαζί του ὅπως ψάλλουν οἱ ὠραῖοι ὕμνοι (Μ. Δευτ. αἰν.).

Ἄς τολμήσουμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ σὲ καθέναν ἀπὸ τοὺς **ἑπτὰ λόγους** ποὺ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε πάνω ἀπ' τὸ σταυρό. Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν **πρῶτο λόγο**, τὸ «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34).

***

Κάτω ἀπὸ ποιὲς συνῆκες εἶπε ὁ Χριστὸς αὐτὸ τὸ λόγο; Τὸν εἶπε ἐνῶ κρεμόταν στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ, κι ἀπὸ κάτω ὄχι ἀνθρωποὶ ἀλλὰ θηρία ὠρύονταν, βλαστημοῦσαν, ἀσχη-

μονοῦσαν ἐναντίον του. Καὶ ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶνε Θεός, **τί μπορούσε νὰ κἀνη;** Μποροῦσε νὰ στείλῃ λεγεῶνες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων νὰ τοὺς σαρώσῃ, μπορούσε ν' ἀνοίξῃ χάσμα καὶ ἡ γῆ νὰ τοὺς καταπιῇ ζωντανούς, μπορούσε νὰ τοὺς καταρασθῇ, μπορούσε...

Δὲν ἔκανε τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἀλλὰ ἄνοιξε τὸ ἄχραντό του στόμα, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς του εἶπε· «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι». **Προσευχήθηκε ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν του**· προσευχήθηκε γιὰ τοὺς ἀρχιερεῖς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους, γιὰ τοὺς στρατιῶτες τὸν ἑκατόνταρχο καὶ τὸν Πιλάτο, γιὰ τὸ λαὸ ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἡμέρα τῶν Βαίων φώναζε «Ἰωσαννά» καὶ ὕστερα φώναξε «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Μάρκ. 11,9. Ἰω. 19,6).

Καθένας ἀπ' αὐτοὺς βέβαια εἶχε τὴν εὐθύνη του, κι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς βαθμολόγησε τὴν **εὐθύνη** καὶ τὴν **ἐνοχή** τους. Ἄλλῃ ἢ ἐνοχὴ τοῦ Ἰούδα καὶ ἄλλῃ τοῦ Πιλάτου. Ἐχεῖς κ' ἐσὺ εὐθύνη, Πιλάτε, ὑπογράφοντας τὴν καταδίκη μου, εἶπε, ἀλλὰ μεγαλύτερη εὐθύνη ἔχει αὐτὸς ποὺ μὲ παρέδωσε σ' ἐσένα (βλ. Ἰω. 19,11).

Εὐθύνη ἔχουν ὅλοι. Καὶ ὑπὲρ ὅλων προσευχήθηκε. Βρῆκε μάλιστα γι' αὐτοὺς τὴν πιὸ ἰσχυρὴ καὶ πειστικὴ **δικαιολογία**, ὅτι «δὲν ξέσουν τί κάνουν», **ἔχουν ἄγνοια**. Καὶ πράγματι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔπειτα μετανόησαν. Ὅταν μετὰ τὴν Ἀνάστασι ὁ ἀπόστολος Πέτρος κήρυξε σ' αὐτοὺς, ἄλλαξαν, πίστεψαν καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς δέχθηκε στὴν Ἐκκλησία του.

***

Συγχώρησις! Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ὁ Χριστὸς μὲ τὸν πρῶτο λόγο του πάνω ἀπ' τὸ σταυρό. Μεγάλο πρᾶγμα ἡ συγχώρησις.

Ἀκόλουθοι καὶ **μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ** στὴν ἀρετὴ τῆς συγχωρήσεως ἦταν **οἱ ἀπόστολοι**. Ὁ πρωτομάρτυρας **Στέφανος**, ἐνῶ τὸν λιθοβολοῦσαν, προσευχόταν στὸν οὐράνιο Πατέρα· «*Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύ-*

την» (Πράξ. 7,60). Μιμητής ακόμα ήταν **ὁ ἀπόστολος Παῦλος**, πού, ἐνῶ διωκόταν ἀπὸ τοὺς ὁμοφύλους του προσευχόταν γι' αὐτοὺς λέγοντας· Σὲ παρακαλῶ, Κύριε, βάλε ἐμένα στὴν κόλασι καὶ βάλε στὸν παράδεισο τοὺς συμπατριῶτες μου (βλ. Ῥωμ. 9,3). Μεγάλες ψυχές!

Ἔχουμε παραδείγματα καὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους μας. Στὸ **Μεσολόγγι** οἱ ἥρωες ὑπερασπισταὶ του τὴν παραμονὴ τῶν Βαίων ἐτέλεσαν νύχτα τὴ θεία λειτουργία στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἐκεῖ ἀλληλοσυγχωρήθηκαν, φιλήθηκαν, καὶ κοινώνησαν τὰ ἄχραντα μυστήρια ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ῥωγῶν Ἰωσήφ. Ἦταν μία θεία κοινωνία σπάνια, πού τὰ δάκρυά τους ἔπεφταν μέσα στὸ δισκοπότηρο κι ἀναμειγνύονταν μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ πλέον δὲν ἦταν ἄνθρωποι· ἥρωες ἦταν, «*λέοντες πῦρ πνεόντες*» κατὰ τὴ φράσι τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Καὶ ἐξώρμησαν, διέσπασαν τὸν κλοιό, καὶ προκάλεσαν τὸν παγκόσμιο θαυμασμό. Συγχώρησαν, καὶ συγχωρήθηκαν.

Παράδειγμα συγχωρήσεως δίνει ἐπίσης ὁ Γέρος τοῦ Μοριά, ὁ ἀθάνατος **Κολοκοτρώνης**. Ὅταν οἱ ἐχθροὶ του σκότωσαν τὸ γυιό του τὸν Πάνο, αὐτὸς δὲν ἐκδικήθηκε τὸ φονιά. Φάνηκε εὐγενὴς καὶ μακρόθυμος. Μία μέρα μάλιστα τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔφερε στὸ σπίτι. Κι ὅταν ἡ μάνα του εἶδε τὸ φονιά, λέει· –Παιδί μου, τί κάνεις; τὸ φονιά μοῦ ἔφερε ἐδῶ; Κι αὐτὸς τί εἶπε· –Σῶπα, μάνα· αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο μνημόσυνο γιὰ τὸν σκοτωμένο!

***

Ἄς ἔλθουμε ὅμως τώρα, ἀγαπητοί μου, στὴν σκληρὴ ἐποχὴ μας, πού δυστυχῶς **δὲν δίνει συγχώρησι**. Δύο ῥήματα δὲν γνωρίζει νὰ πῆ, τὸ «εὐχαριστῶ» καὶ τὸ «συγχωρῶ». Μύρια καλὰ νὰ κάνης, εὐχαριστῶ δὲν ἀκοῦς. Σπάνιες οἱ εὐγνώμονες ψυχές, οἱ ἄλλοι τίποτα. Τὴν ἀγνωμοσύνη εἰσπράττουν σήμερα σὲ μεγάλο βαθμὸ ἰδίως οἱ γονεῖς. Δὲν γνωρίζει λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης τὸ «εὐχαριστῶ»· ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ «συγχωρῶ» γνωρίζει. Ἡ κακία εἶνε βαθειὰ ριζωμένη στὶς ψυχές, ἐνῶ ὁ Χριστὸς μᾶς λέει, ὅτι μᾶς συμφέρει νὰ συγχωροῦμε, γιατί ἂν δὲν συγχωρήσουμε τὸν ἄλλο δὲν θὰ συγχωρηθοῦμε κ' ἐμεῖς (βλ. Ματθ. 6,12,14-15· 18,21-35. Μάρκ. 11,25-26).

Θέλετε παραδείγματα; Πρὸ ἡμερῶν ἤρθαν στὴ μητρόπολι μιά **νύφη**, νέα γυναίκα, μαζί μὲ τὴν **πεθερά** της, ἡ ὁποία τὴν ὑπέβαλλε σὲ μαρτύριο. Δὲν θέλω ἐδῶ νὰ κάνω ψυχανάλυσι ἐπὶ τοῦ φαινομένου πού λέγεται πεθερά. Μέσα στὶς ἑκατὸ –τί λέω–, μέσα στὶς χίλιες πεθερὲς μία εἶνε εὐγενὴς ἐξαίρεσις· οἱ ἄλλες ζηλεύουν, γιατί κατὰ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου ὁ νέος ἀ-

γαπάει πλέον τὴ γυναίκα του περισσότερο ἀπὸ τοὺς γονεῖς του (Γέν. 2,24. Ματθ. 19,5. Μάρκ. 10,7. Ἐφ. 5,31). Δὲν τὸ ὑποφέρουν. Μιά αἰτία τῶν διαζυγίων εἶνε ἡ κακία τῆς πεθερᾶς. Προσπάθησα λοιπὸν νὰ τὶς συμφιλιώσω. Λέω τῆς νέας· Κάνε της μιά μετάνοια. Τῆς ἔκανε. –Μάνα, λέει, συχώρεσέ με. –Ὅχι...! ἐπέμενε ἡ πεθερά. Κι αὐτὴ δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ εἶνε καὶ μέσ' στὴν ἐκκλησία, χωρὶς συναίσθησι τῆς ἁμαρτίας της.

Ἄλλο παράδειγμα. Στὴ Μάνη ὑπάρχει τὸ ἔθιμο τῆς ἐκδικήσεως, ἡ λεγόμενη **βεντέττα**. Λένε λοιπὸν ὅτι κάποτε σὲ ἡμέρα Παρασκευῆ ὠρίσθηκε ἕνας συγγενὴς νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίπαλο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μείνη νηστικός ὅσο θὰ παραμονεύῃ, ἡ μάνα του τοῦ ἐτοίμασε φαγητὸ νηστήσιμο! Τὸ ὅτι θὰ σκότωνε ἄνθρωπο δὲν ἦταν τίποτα, τὸ νὰ καταλύσῃ ὅμως ἦταν ἁμαρτία!... Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑποκριτικὴ θρησκεία.

***

Συγγνώμη λοιπὸν νὰ ζητήσουμε ὅλοι καὶ μάλιστα τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες. Νὰ μιμηθοῦμε τὸν Θεάνθρωπο, ὅπως ἔκανε **ὁ ἀπόστολος Παῦλος** πού μᾶς προτρέπει· «*Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ*» (Α' Κορ. 11,1). Ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς στὸν οὐράνιο Πατέρα γιὰ ὁποιοὺς τυχὸν μᾶς ἔβλαψαν ἢ ἀδίκησαν· «*Ἄφες αὐτοῖς*».

Ἄν θέλῃ ὁ Θεός, **θὰ συνεχίσουμε** νὰ ἐρμηνεύουμε ἕναν - ἕνα τοὺς **ἐπτὰ λόγους** πού εἶπε ὁ πάσχω Χριστὸς ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ σταυροῦ. Ἐξηγήσαμε τώρα ἐδῶ (**α'**) τὸ «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς...*»· πολὺ λίγα εἶπαμε, γιατί κάθε λόγος τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε πέλαιος νοημάτων καὶ μάλιστα οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ λόγοι του. Στὴ συνέχεια θὰ ἐξηγήσουμε (**β'**) τὸ «*Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου*» καὶ «*Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου*» (Ἰω. 19,26-27), κατόπιν (**γ'**) τὸ «*Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ*» (Λουκ. 23,43), ἔπειτα (**δ'**) τὸ «*Ἥλι ἡλί, λιμὰ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;*» (Ματθ. 27,46), ἔπειτα (**ε'**) τὸ «*Διψῶ*» (Ἰω. 19,28), καὶ τέλος (**στ'**) τὸ «*Τετέλεστα!*» (ἔ.ἀ. 19,30). Ὑπολείπεται (**ζ'**) τὸ «*Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου*» (Λουκ. 23,46).

Μὲ τὰ κηρύγματα αὐτὰ δὲν κάνουμε φιλολογία ἢ φιλοσοφία, δὲν μιλοῦμε ῥητορικὰ ἢ ποιητικά, οὔτε μὲ γλῶσσα Δημοσθένους οὔτε μὲ γλῶσσα Ὀμήρου· θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ κάνουμε, ἀλλὰ δὲν θέλουμε. Προσπαθοῦμε νὰ μιλήσουμε ἀπλᾶ, ὅπως μίλησε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὥστε αὐτὰ πού λέμε νὰ γίνουν βιώματα καὶ **νὰ τὰ ἐφαρμόσουμε** πρὸς δόξαν Θεοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2085	Δευτέρα τοῦ Πάσχα 9 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--------------------------------------	---

Ὁ Νικητής

«*Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πληθος εἰρήνης ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη*» (Ψαλμ. 71,7)

Ὄταν, ἀγαπητοί μου, κάποιος βασιλιάς ἢ στρατηγὸς γύριζε νικητὴς ἀπὸ μία μάχη, ὁ λαὸς τὸν ὑποδεχόταν μὲ ζητωκραυγές· κι ὅσο πιὸ μεγάλος ἦταν ὁ ἐχθρὸς ποὺ νίκησε, τόσο καὶ οἱ ἐκδηλώσεις ἦταν ζωηρότερες. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰ τέτοια παραδείγματα, ἰδίως στὴν πρωτεύουσα τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ νικητὴς ἔμπαινε στὴ Ῥώμη πάνω σὲ ἄρμα ποὺ ἔσερναν ἄλογα ἢ καὶ τίγρεις καὶ λιοντάρια, καὶ πίσω του ἀλυσσοδεμένοι ἀκολουθοῦσαν οἱ νικημένοι ἀρχηγοὶ τῶν ἐχθρῶν. Κι ὅταν ὁ νικητὴς ἔμπαινε στὸ στάδιο, οἱ στρατιῶτες του τὸν ὕψωναν ὄρθιο πάνω σὲ μιὰ ἀσπίδα, ἐνῶ ὁ λαὸς τὸν ἐπευφημοῦσε. Ἔτσι ὁ νικητὴς τελοῦσε τὸν **θριάμβό** του. Αὐτὰ γίνονταν τότε.

Καὶ τώρα ὁμως, σὲ καιρὸ εἰρήνης, πάλι ἀκούγονται ζητωκραυγές γιὰ κάποιους νικητὰς, ὄχι βέβαια γιὰ νίκες σὰν ἐκεῖνες. Τώρα ἐπευφημοῦν νικητὰς ...ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων! Καὶ ἂν κάποιος σοβαρὸς ἄνθρωπος παρατηρῇ τοὺς πανηγυρισμοὺς, θὰ λέη: **Μικρὸς λαός, μικρὰ πράγματα θαυμάζει.**

«Ὅσοι πάντως διαβάσετε ἱστορία, ὅσοι θαυμάσετε ἀθλητικούς ἀγῶνες τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ὅσοι εἴστε φίλοι τοῦ συγχρόνου ἀγωνίσματος τοῦ ποδοσφαίρου, **ἀκούστε με σήμερα.**

***

Οἱ ἀγῶνες, ἀγαπητοί μου, ποὺ πανηγυρίζει σήμερα ὁ κόσμος εἶνε μικροί. Ἔγινε ὁμως κάποτε ἓνας **μεγάλος ἀγώνας**, ποὺ συγκλόνισε οὐρανὸ καὶ γῆ, τὸν παρακολούθησαν ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, καὶ οἱ συνέπειες τῶν ἀποτελεσμάτων του ἐκτείνονται σὲ παγκόσμια κλίμακα καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Ποιὸς εἶνε ὁ ἀγώνας αὐτός; Εἶνε αὐτὸς ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ὑπὸ τὴν ἐξουσία του ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Τὸ κρατοῦσε δέ-

σμιο μὲ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἁμαρτία, τὴ μαγεία καὶ τὴν εἰδωλολατρία, μὲ τὰ αἰσχρὰ πάθη ποὺ ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ 1ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς. Κυριαρχοῦσε ὁ διάβολος σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα –γι' αὐτὸ λέγεται *κοσμοκράτωρ* (βλ. Ἐφ. 6,12)– καὶ τότε δὲν ὑπῆρχε δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη πάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ ἐγκλήματα ἀποτρόπαια. Κάθε προσπάθεια ἀνθρώπου ν' ἀποτινάξη αὐτὸ τὸ ζυγὸ ἀποτύγχανε· ὁ σατανᾶς ὅλους τοὺς νικοῦσε μὲ τὸ θανατηφόρο κεντρὶ τῆς ἁμαρτίας. Φαινόταν ἀήττητος, ὅπως ὁ γίγαντας Γολιάθ. Ἀλλὰ τὸν Γολιάθ τὸ νίκησε ὁ Δαυὶδ καὶ «ἤρην ὄνειδος ἐξ υἱῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. 151,7)· τὸν σατανᾶ ποιὸς θὰ τὸν νικοῦσε; Δὲν μπορούσε οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄγγελος. Ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Ἰσχυρός.

Καὶ ἦλθε. Ἦλθε μὲ τὴ μορφή ἀδυνατῶτος ἀνθρώπου, τοῦ φτωχοῦ ἀστέγου καὶ ἀκτῆμονος Ναζωραίου. Ὁ σατανᾶς δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὅτι μέσα στὸν ταπεινὸ Ἰησοῦ κρύβεται ἡ θεότης. Νόμιζε πὼς θὰ τὸν νικήσῃ ὅπως τοὺς ἄλλους. Τρεῖς φορές τοῦ ἐπιτέθηκε μὲ τοὺς πειρασμοὺς στὴν ἔρημο, νικήθηκε ὁμως καὶ ἀποχώρησε, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ τίς ἡμέρες τῶν φρικτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἡ σύγκρουσις κορυφώθηκε ἐπάνω στὸ σταυρό. Καὶ ἐκεῖ ὁ πονηρὸς νικήθηκε ὀριστικά· **ἡ φωνὴ τοῦ Ἐσταυρωμένου «Τετέλεσται»** (Ἰω. 19,30) ἦταν **κραυγὴ θριάμβου**. Τὸ τελειωτικὸ χτύπημα ἦταν ὅταν ὁ Κύριος κατέβηκε στὸν ἅδη· ἐκεῖ ὁ σατανᾶς, ἀντὶ νὰ συλλάβῃ τὸν Ἰησοῦ, συνελήφθη ἀπὸ αὐτόν. Πιάστηκε ὅπως τὸ ψάρι στὸ δόλωμα· τὸν εἶδε μὲ σάρκα καὶ τὸν θεώρησε ἀπλὸν ἄνθρωπο· δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὅτι κάτω ἀπὸ τὴ σάρκα κρύβεται τὸ ἄγκιστρο, ἡ θεότης. Τὸ ἀγκίστρι καρφώθηκε στὰ σπλάχνα τοῦ ἁδοῦ κι αὐτὸς ἀναστένανε, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος στὸν περίφημο Κατηχητικὸ λόγο του ποὺ ἀκούσαμε·

«Ἐσκύλευσε (δηλαδή λαφυραγώγησε) τὸν ἄδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπικράνεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας ἐβόησεν· “Ὁ ἄδης”, φησίν, “ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω” (Ἡσ. 14,9). Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐπεπαίχθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἔλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ περιέτυχεν. Ἔλαβε γῆν, καὶ συνήντησεν οὐρανῶ. Ἔλαβεν ὄπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστός, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ πεπτῶκασι δαίμονες».

***

Ὁ Χριστός, ναὶ ὁ Χριστός, μὲ τὸ σταυρὸ καὶ τὴν ἀνάστασί του νίκησε τὸ σατανᾶ, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο· ἀναδείχθηκε Νικητῆς καὶ θριαμβευτῆς. Καὶ βγαίνοντας μέσα ἀπὸ τὸν τάφο **χαρίζει** ἀπὸ τὴν ἄπειρη δύναμί του στὸν κάθε πιστὸ δύναμι ὑπερφυσική, **τὴ χάρι του**. Κι ἀπὸ τότε μὲ τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ **ὁ σατανᾶς νικᾶται στὴν προσωπικὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ**.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας παρατηρεῖ ὅτι αὐτός, ποὺ προηγουμένως ἦταν φοβερός καὶ τρομερός, κι ἀπειλοῦσε πῶς θὰ καταλάβῃ ὅλη τὴν οἰκουμένη σὰν μιὰ φωλιά μὲ πουλάκια καὶ καυχόταν πῶς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀντιταχθῇ, αὐτὸς τώρα νικᾶται καὶ καταντᾶ παιχνίδι γιὰ ἰκείνους ποὺ πιστεύουν στὸ νικητὴ Χριστό (βλ. Ἀ' ἑορτ. ὁμιλ.: Ἐ. Π. Migne 77,424-5). Τὸ βλέπει κανεὶς αὐτὸ μῦριες φορές **στοὺς βίους τῶν ἁγίων** (παρθένων σὰν τὴν ἁγία Βαρβάρα, νέων σὰν τοὺς 40 Μάρτυρες, γερόντων σὰν τὸν ἅγιο Πολύκαρπο, μικρῶν παιδιῶν σὰν τὸν ἅγιο Κήρυκο), ποὺ νικοῦν κ' ἐξευτελίζουν τὸν σατανᾶ· στὶς νίκες τους βλέπει νὰ ἐκπληρώνεται ἡ ὑπόσχεσι τοῦ Χριστοῦ «Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ» (Λουκ. 10,19).

«Χριστὸς ἀνέστη!» Ὁ Χριστὸς νικητῆς! Τὸ βασίλειο τοῦ σκότους καταλύεται, **νέα βασιλεία** ἀφάνταστη σὲ πνευματικὴ δύναμι καὶ μεγαλοπρέπεια **ἐγκαθιδρύεται στὴ γῆ**. Τὴ βλέπει ὁ προφήτης καὶ βασιλιάς Δαυὶδ πρὶν ἀπὸ δέκα αἰῶνες καὶ περιγράφει τὰ εὐεργετικά της ἀποτελέσματα στὸν 71ο ψαλμὸ λέγοντας: «Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλήθος εἰρήνης ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη» (Ψαλμ. 71,7). Δηλαδή, ἐνῶ προηγουμένως λόγῳ τῶν ἁμαρτιῶν μας ἦμασταν ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, ἄξιοι τιμωριῶν καὶ κολάσεων, τώρα, διὰ τῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἔχθρα ἔσβησε,

συμφιλιωθήκαμε μὲ τὸ Θεό, γίναμε παιδιὰ του ἀγαπημένα· ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀγωνία τῆς συνειδήσεως ἔφυγε καὶ ἦρθε στὶς καρδιές μας ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

Δικαιοσύνη (ἄφεσις ἁμαρτιῶν) καὶ **εἰρήνη** (γαλήνη συνειδήσεως) βασιλεύουν στὶς ψυχές ἐκείνων ποὺ πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ βαπτίστηκαν. Ναί, μόνο στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη· αὐτὸ εἶνε μία πραγματικότητα ποὺ τὴ ζοῦν οἱ πιστοί. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μικρὴ σὲ ἔκτασι ἀφοῦ λίγοι εἶνε οἱ ἐκλεκτοί, θὰ αὐξάνεται συνεχῶς, θὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ὄρια τῆς, ἐνῶ ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ πλάνη διαρκῶς θὰ περιορίζονται, **ἕως ὅτου ἐκλείψῃ «ἡ σελήνη»**. Ποιὰ εἶνε «ἡ σελήνη»; Ὅπως ἐρμηνεύει ἀλληγορικὰ ὁ ἅγιος Κύριλλος, «σελήνη» ἐδῶ νοεῖται ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ σατανᾶς.

Ναί, θὰ ἐκλείψῃ ἡ σελήνη. Ὁ πόλεμος τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους συνεχίζεται. Τὸ φῶς ποὺ ἀνέτειλε ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Κυρίου δὲν πρόκειται νὰ σβῆσῃ, ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ καταλυθῇ. Θὰ ὑπάρχῃ σὰν **ὄσας μέσας στὴ Σαχάρα** τοῦ κόσμου τούτου, γιὰ νὰ βρίσκουν σ' αὐτὴν οἱ ψυχές δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη.

Τὸ ρῆτὸ «ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη» θυμίζει καὶ μιὰ σελίδα τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας. Ὅταν τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου πατριάρχου **Γρηγορίου τοῦ Ε'**, ποὺ ἀπαγχονίσθηκε ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς Ἄγαρ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ 1821, τὸ ἔρριξαν στὴ θάλασσα καὶ ἐπέπλεε στὰ κύματα τοῦ Βοσπόρου, τὸ βρῆκε ἕνας εὐσεβῆς πλοίαρχος, τὸ συνέλεξε καὶ τὸ μετέφερε στὴν Ὀδησσό. Ἐκεῖ ἐκφώνησε ἐπικηδεῖο λόγο ὁ μέγας ρήτωρ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως **Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων** καὶ ἔκλεισε μὲ τὰ ἐξῆς.

«Ἔθ Θεεὶ τοῦ ἐλέους, ... ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ σου. Ἔως πότε, Κύριε, μέλλει νὰ ἐξυβρίζῃ παναθέσμως εἰς τὸ πανάγιόν σου ὄνομα ὁ βάρβαρος ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ; ... Ἔθ Κύριε, σῶσον δὴ, ὦ Κύριε, εὐόδωσον δὴ. Μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος... Ὑπόταξον ὑπὸ τοὺς νικηφόρους πόδας τοῦ Χριστοῦ σου πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, ἀπὸ περάτων ἕως περάτων, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη» (Λόγοι τ. Α', ἐπιμ. Θ. Σπεράντσα, Ἀθήναι 1971, σσ. 16-17).

Ἀνέτειλε, ἀγαπητοί μου, ὁ ἥλιος τῆς Ἀναστάσεως. **Θὰ εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ λεγώμαστε Χριστιανοί, ἂν δὲν μᾶς συγκινήσῃ ὁ θρίαμβος τοῦ ἀναστάντος Κυρίου**. Τὸ ἀνέσπερο φῶς του συνεχῶς θὰ πολεμῇ καὶ θὰ διαλύῃ τὰ σκότη «ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη» (Ψαλμ. 71,7).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**